

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

בס"ד

215

יציאה	בניסה	ירושלים
18:25	17:12	תל אביב
18:27	17:27	חיפה
18:26	17:18	

זמני השבת

כ"ט אדר תשע"ח
פרשת ויקרא

- 10 עוד רגע אני מתרסק! / צל"ש
- 6 יהושע, הצייר המסתורי
אהרן רזאל מסיים זמן חורף
- 12 בין כישרון לשליחות / הרב יונתן זקס
- 30 התפעמות הלב היא דבר שצריך לדרוש
התוועדות תפילה עם הרב שטיינזלץ
- 23 לב של ילדים / סיפור תגובה לכיסופים
למקדש, בהמשך לדיון הסיפורים בין
הרב אפלבוים והרב מלמד

תשובה בסאנה

לא ייאמן כמה גלגולים בן אדם יכול לעבור בעולם הזה.
פרסום בלעדי < סיפור חייו של דוד וייס

עמוד 14

כרמי גת
נסו דירה משלכם!

דירות 3 חד' החל מ- 840.000 ₪
מחיר סופי!

באמונה
בנייה אדם קביל

קהילת כרמי-גת
התפתחה תודתי-למנוח בנייני גת
משנת שנת ה'תשנ"ד

תכלות
משיקים בגדלין בטוח

www.bemuna.co.il 1-700-500-555

לא מחכים
לכחלון

קריאטיב: R. E.

יסיחה ולעילי תצבור

נריה רוצה לחיות!

בואו תנו יד להציל חיים

נריה חג'בי, תינוק חמוד בן 9 חודשים, בן יחיד להוריו אביעד וסיון, נולד עם מום חמור בוושט. כתוצאה מכך, מרבית חייו של נריה עברו בבתי חולים.

נריה אינו מסוגל לאכול דרך הפה ואף לבלוע את רוקו, והוא מוזן באמצעות הזנה חיצונית לקיבה. גם איכות השינה נפגעה קשות והוא זקוק להשגחה צמודה לאורך כל שעות היממה. נריה רוצה בכל מאודו להיות מסוגל לאכול ולהתפתח כמו כל תינוק בן גילו, אבל לשם כך הוא זקוק לכם.

**רק ניתוח יקר ומורכב בארה"ב יכול להציל את חייו!
לניתוח זה 100% הצלחה. עלות הניתוח: \$ 480,000**

**אנחנו צריכים אתכם איתנו בשביל נריה
03-9250505**

פרטי תרומה:

באתר האינטרנט של קו לחיים
kavlachayim.co.il/neria
לצורך שליחת קבלה
נא לשלוח את פרטי התורם למייל
kavlachayim@kavlachayim.co.il
לציין שהעברה עבור נריה חג'בי

משלוח המחאה
לרשום לפקודת קו לחיים, יש
לציין בפתק מצורף שהתרומה עבור
נריה חג'בי, כתובת למשלוח: רח' גונן
15, פתח תקווה
מיקוד 49170

העברה בנקאית
חשבון בנק הפועלים סניף 532,
מס' חשבון: 489438, שם חשבון: קו לחיים
עבור נריה חג'בי. לקבלת אישור תרומה
שלחו את אישור העברה
לפקס: 03-9215566 בציון שם וכתובת

בכל תרומה יש לציין שהתרומה עבור קו לחיים - נריה חג'בי | התרומות מוכרות לצורכי מס לפי סעיף 46 עפ"י החלטת הרבנים ניתן לתרום ממעשר כספים

בסם ה' נעשה ונצליח!

בראש סתיו ● סופר

תצאו לרגע מהמולת הניקיונות, מה שאתם צריכים באמת זה חומרי ניקוי איכותיים במחיר משתלם, תיכנסו ליש חסד ותמצאו מגוון ענק של המוצרים שאתם צריכים לקראת חג הפסח הקרוב

בזול

יש חסד, זה פשוט!

מגוון מוצרים מהודרים לפסח שיעשו לכם שמחת חג

מובילים בכשרות ✓ מובילים במחיר ✓ מובילים במגוון

בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק

הגפן של בת-ים

"קרית באב"ב"

נותרו
דירות
אחרונות

אכלוס
קרוב

ההדמייה להמחשה בלבד. ט.ל.ח.

052-3667437

בניין מגורים מפואר

דירות ^{אזל} 3,4,5,6 חדרים ודירות גן
מרפסות סוכה, חניון תת-קרקעי,
חיפוי אבן ירושלמית בכל הבניין ו... נוף לים!

רחוב הרב צבי יהודה 9 בת-ים

בשכונה - כל השירותים למשפחה החרדית/ הדתית
גנים, בתי ספר, ישיבות, "כוללים", שיעורי תורה, מגרשי משחקים ועוד...
צמוד לבניין: בית כנסת < המקווה המרכזי (נשים וגברים) <
< מכולת כשרה למהדרין < ה"שטיבלך" המרכזי של האזור.
גישה מיידית ל"נתיבי אילון" ולתחנת הרכבת.

גפן פוריה
יזום תכנון ובניה בנימ

כמה פסולת יש בגוף שלך?

המעיהגס שלך מכיל בקפליו פסולת מכל ימי חיך, הגורמת למגוון תסמינים: בעיות עיכול, ריח רע, בעיות עור, בעיות נשימה, לשון לבנה, שחור תחת העיניים, חולשה כללית, שפעת, ליחות, יובש בשפתיים, עצירות ועוד...

הידרוקולון היא פעולת שטיפה נעימה במים מסוננים. שטיפת המעיים וניקוי הכבד הוא בסיסי ונצרך לכל אדם. כבר אחרי הטיפול הראשון מורגשת תחושת קלילות. הגוף מתחיל לרפא את עצמו.

במכון הניג תוכלו לקבל טיפול הידרוקולון - שטיפת מעיים בבטחה, וכן אבחון וטיפול טבעי לכל תסמין או בעיה.

HENIG
המכון לרפואה טבעית

אבחון גוף-נפש מקצועי | שטיפת מעיים | טיפול רגשי | הומאופתיה | חנות טבע ייחודית
הניג - גברים, נשים וילדים. רח' מסילת ישראל 7, ירושלים. www.henig.co.il

לקביעת תור לאבחון התקשרו עכשיו: 02-9919109

אהרן רזאן

סוף זמן חורף

תמיד היה נדמה לי שיהושע הצייר כאילו עושה מדיטציה על 'תוספות'; מביט באותיות במשך שעות.

עסקנו אז כמה ימים בתוספות ארוך "לאו קא מודית" ובאמצע הייתי צריך לנסוע לירושלים להקלטות. לא אשכח כיצד חזרתי כעבור שבוע, ומצאתי אותו באותו ספסל רכון על אותו דף מביט באותו תוספות.

"עדיין לא הבנתי כלום" אמר לי, אך ניכר היה כמה שהוא אוהב את הלימוד.

שמענו אז משל על ילד בן שש שהתגלה כגאון שחמט וניצח את כל יריביו בכמה דקות. שמע אביו שבכפר הסמוך יש אדם זקן שכל ימיו הקדיש לחכמת המשחק ותכססיו. הביאו לפניו וגם את המומחה ניצח הילד בכמה דקות.

כשהעיר האב לזקן על העתיד המזהיר של בנו בשחמט, ענה בהיסוס: "קשה לדעת. הבן שלך לא אוהב שחמט. הבן שלך אוהב לנצח".

כך בלימוד. אל תחפש לנצח. להיות הצודק או המבריק. תחפש לאהוב את העניין. להתמסר.

הזמן חלף. שוב נגמר זמן חורף. האביב הקסום בפתח.

כל כך שמחתי כשהודיעו בתחילת הזמן, במדרשת זיו, שנלמד 'חזקת הבתים'. בעצם דמעתי בסתר.

עברו עשרים שנה. יהושע אי שם באנגליה. ואני, שמא אבדתי קצת את ההתרגשות של המפגש עם הלימוד.

אבל האיש שרכון על "לאו קא מודית".

איך ספק שזה היה יהושע, הצייר המסתורי שלימד אותי להסתכל על הגמרא בעיינים של אומן. של יוצר. זה היה לפני עשרים שנה כשלמדנו בזמן חורף פרק 'חזקת הבתים'.

הרבה שואלים: גמרא? שדה, פרה וחמור... איך כל הדברים המיושנים האלו קשורים אליי? ממנו למדתי שבגמרא אתה מפשיט את הנושא הישיר של הדיון ועובר להגיון, לטענה, לצדק, לרגש ולשכל האלוקי שטמון בתוך הדיון. המציאות והדוגמאות הן עתיקות (גם זה לא תמיד נכון), אבל ההיגד הוא טרי לגמרי, השאלה היא כמה אתה מצליח להזדהות עם השאלה ועם התשובה, לא עם הפרה והחמור.

ולמה האותיות בשחור לבן? היה ליהושע הסבר: בלמוד הגמרא, כל הצבעים נמצאים בתוך הראש שלך.

הדף בשחור לבן אבל במחשבה, עולמות קמים ונופלים. בדורנו אתה יכול לצפות בסרטון על מסך המחשב. ככל שניה מתחלפים צבעים, תמונות, רעיונות וזוויות, הכל מוגש לפניך בטירוף אבל המח יושב (בחינת 'מחשב'...). ומתנוון. מול הספר, אתה מביט באותיות היבשות ופתאום דלת נפתחת לעולם קסום ואתה צולל פנימה. ממש כמו בפנטזיה של נארגיה.

זה גם הסיבה שהאנשים סביבנו לובשים שחור לבן, אמר לי ספק בצחוק... לא בגלל חוסר טעם טוב בביגוד אלא מכיוון שהם ממש שקועים בלימוד, יש התמזגות. הם מתחילים להיראות כמו אותיות הגמרא.

פעם יצאנו לסמטה בצפת אחרי בוקר של לימוד. המחשבה נעשית כל כך מופשטת עד שאתה מרגיש שאתה יכול לשלוט על כל העולמות, מחד. מאידך, אחרי לימוד כזה, אתה לא רוצה לשלוט על שום דבר, רק ללמוד.

יעל קבסה | YAEKAB@GMAIL.COM

לו הייתי ג'מבה

ואת הגוף, מוזיקה מגיעה מעולמות של אינסוף ומחברת אותנו לשם ולכן היא משפיעה עלינו ברמות עמוקות של הרגשה, של תפיסה ומחשבה. נקפוז לרגע שוב לאפריקה כדי להתבונן וללמוד איך לשוב אל טבעיות החיים: בכל התרבויות המסורתיות ברחבי העולם המוזיקה שייכת לזמן. לכל חג ומועד ניגון מיוחד משלו, לכל אירוע במעגל החיים יש שיר מיוחד.

האוצר כידוע אינו נמצא מתחת לגשר אלא ממש לידינו, ולא צריך להרחיק עד אפריקה כדי לחזור אל הטבע: החיים היהודיים מזמנים לנו שפע של הזדמנויות בהן מוזיקה היא חלק מרצף החיים. כל מי שפוקד את בית הכנסת, מפיט פיוטים בשבתות ומזמר בחגים ובאירועים, מתחבר לצורה המקורית של עולם הניגון והשיר.

מקומה הטבעי של המוזיקה הקשור לתכונת הזמן הוא שונה בתכלית מהאפשרויות המסחררות שפתחה בפנינו הטכנולוגיה, באמצעותה למדנו "לכלוא את הצליל" - להקליט ולשמר מנגינות. מאותו הרגע בדיוק התחלנו גם לכת ולתרחק מהקשר ל"כאן ועכשיו", ובעצם להתרחק מעצמנו.

אז אם לא תספיקו לצאת הערב לשוח בשדה עם חליל רועים בידכם, רשמו לעצמכם ביומן את ההזדמנות המתאימה הקרובה ביותר כדי להתנתק מהמסכים שמקרינים עלינו ללא הרף אורות וצלילים מלאכותיים, להתכנס יחד ולפתוח את הלב, להיות נוכחים כמו גם ברגעים שירה וניגון מהצלילים הבוקעים מבפנים - אלו שמגיעים מעולמות עליונים ומושכים אותנו לשם...

לפני שהתחלנו לדבר על מה שקורה באינטרנט. הכל מרצד סביב על מסכים ומשגר אליי ללא הרף מוזיקה מוקלטת, מעובדת ומשומרת, מוצר תעשייתי שעבר מסלול ארוך של מניפולציות ותכנותים שהנדסו אותו. מרוב רעש אני לא מצליחה לשים לב אפילו לצלילים הטבעיים של התרחשות יומיומית פשוטה. איפה אפריקה ואיפה אני...

כשהרב קוק מדבר בכתביו על המהלך הכולל של החזרה בתשובה, הוא מתכוון גם לחזרה של כל תחומי החיים אל מקומם הטבעי בחיי הכלל והיחיד. ביניהם גם אמנות המוזיקה, הגבוהה מכל מיני האמנויות.

הצלילים והמוזיקה הם מזון. אמנם מזון לנפש אבל מתפקדים וחיוניים לבריאותנו בדיוק כמו מזון לגוף:

המנגינות והשירים מכבדים את החגים והאירועים במעגל השנה ובציוני דרך משפחתיים, נוכחים בהתכנסויות וטקסים מכובדים כמו גם ברגעים קטנים ואישיים בחיי היומיום, מחברים בין אנשים ולבבות.

אך בשונה מהמזון הגשמי שבונה את החומר

לפעמים אני מדמיינת שאני אישה אפריקאית. ככה כמו שאני עם הטורבן על הראש, הרה ויולדת, משייטת בין הבישולים והכביסות, כשכמה זאטוטים מושכים לי בשמלה. תכל'ס אנחנו די דומות - האפריקאית ואני, שתינו עסוקות באותם עניינים. אז להיות אישה אפריקאית זה לא ביג-דיל בשבילי.

הייתי חיה בכפר נידח, מתעוררת כל בוקר עם השמש, יוצאת לשדה ללקט מזון ולעבוד את האדמה. שרה עם אחיותי בדרך לנהר, לשדה, לשוח בעומק היער.

באביב היינו יוצאים לרקוד את הפרחה, עם בוא הסתיו מתכנסים להתפלל יחד ולייחל לגשם, ופעם בכמה זמן היינו מתכנסים כל אנשי השבט במרכז הכפר לטקסים ולשירה משותפת סביב המדורה, רקיעות רגלי הילדים הרוקדים מעלות אבק סביב, ותופי הג'מבה רועמים במקצב קבוע.

פסקול מיוחד יש כאן באפריקה: קולות תפילה וזמר, קריאות הציפורים, פכפוך מי הנחל...

אוח, תענוג לחיות בכפר שלנו. רגע, אולי זה לא מי הנחל?

הבזק-הכרה מנחית אותי בחבטה היישר למציאות: עוד פעם הילדים השאירו ברז פתוח... אני נאנחת וניגשת לסגור היטב את הברז, מנסה להתאקלם מחדש ולהבין את פס-הקול שהתחלף ברגע אחד. במילה אחת הייתי קוראת לו: מלאכותי. החל מהבוקר שבו מצלצל ליד האוזן השעון הדיגיטלי שבסמארטפון, דרך הרדיו שדלוק במכונית ובמשרד, מוזיקת-מעליות בסופר ובקניונים, מערכות ניתובי שיחות בטלפון וערוצי טלוויזיה מסחריים כחדרי ההמתנה. וזה עוד

ארץ ישראל מחכה לך

בואי לצמח אתה

יוק פתוח
26.03
י' ניסן

חדש! מדרשת רגבים בגולן

מזמינה אותך לשנת שליחות לאומית המשלבת חצי יום של עבודת אדמה* יחד עם לימוד תורה עמוק ובניין עולם אישיותי ורוחני רחב. את מוזמנת להיות חלוצה במחזור הראשון של המדרשה לבוגרות שירות לאומי או צבאי.

בואי להתחבר לאדמה, לתורה, לעצמך

לרישום: 050-3177779 | מדרשת רגבים

*העבודה בשכר ומוכרת כעבודה מועדפת לזכאיות ע"פ החוק.

מהו האיזון הנכון בין ביטחון בה' למאמץ והשתדלות?

רד מהקרוסלה

הרב יוסף צבי רימון

רב המרכז האקדמי לב

רוב העולם, ולא מעבר לכך. אולם, בדורנו, הגדרה זו איננה מספקת. אנשים רבים סביבנו, עובדים בצורה מסחררת. דבר זה נובע בעיקר משאיפות לרמת חיים גבוהה מאוד, הדורשת משאבים גבוהים ודורשת עבודה אין סופית.

אדם היודע שההשתדלות היא הכרח אבל התוצאה מגיעה בסייעתא דשמיא, מבין שלא ייתכן שההשתדלות תבטל את הדברים המרכזיים בחייו, כגון לימוד תורה וזמן ללימוד ולמשחק עם הילדים, וזמן לזוגיות נכונה.

אמנם, יש בכך גם מעלה כאשר אנשים מנסים למצות את העוצמות שלהם, לתקן ולשכלל את העולם. אולם, אם דבר זה פוגע בערכים הבסיסיים של תורה ומשפחה, סימן מובהק הוא שעברנו את הגבול הנכון!

וכך נפסק בשלחן ערוך (קני"ה, א) שמבית הכנסת ילך לבית המדרש ויקבע עת ללמוד. ומוסיף השו"ע שלא יבטל לימוד זה "אף אם הוא סבור להרוויח הרבה". מצד שני פסק השו"ע (קני"ה, א) ש"אחר כך ילך לעסקיו".

פרט לכך, ההשתדלות נכונה יודעת שהיא צריכה להיות מלווה בברכת ה', ולכן צריכים להיות בה מרכיבים נוספים:

תפילה: מאמץ גדול ב'השתדלות' צריך להיות גם בתפילה. לאחר ההשתדלות נכונה, צריך להתאמץ הרבה בתפילה ובכך להפוך את הקב"ה לשותף בהשתדלות שלנו.

יושר ומוסר: ההשתדלות היא הכרח, אולם, התוצאה מגיעה מאת ה'. רק כאשר אנו פועלים ביושר, תהיה ברכה במעשה ידינו.

צדקה וחסד: הגמרא בתענית (ט) אומרת "עשר בשביל שתתעשר". משמעות הצדקה היא, הפיכת הקב"ה שותף למעשה ידינו. צדקה משמעותית מאוד בכך שהקב"ה שותף במעשה ידינו, וחלק מרכזי מאוד בהצלחתנו. כך גם בכל כוח וכוח שיש לנו. אדם צריך לנסות לפעול בכוחו כדי לסייע לאחרים, ובכך כל הכוחות שלנו מקבלים שליחות אלקית.

כאשר אדם פועל בדרכים אלו, הרי שיש בכך גם רוגע נפשי. האדם פועל את הצד שלו, ואין הוא מפחד מדברים שאין ביכולתו לעשות. הוא פועל את שביכולתו באופן טבעי, משלב באורח חייו תפילה ראויה, לימוד תורה, משפחה ומעשים טובים, והוא יודע שלאחר השתדלות זו, ההצלחה תלויה בו יתברך. ההשתדלות נוספת שפוגעת בערכים אלו לא תוסיף דבר. כפי שאמרנו, דבר זה מאתגר מאוד בימינו. לעתים רמת החיים שאליה אנשים שואפים גבוהה כל כך, עד כדי כך שאין להם יכולת ופנאי לחיות את החיים בצורה ראויה. ההשתדלות חשובה, אולם, באופן שהיא מסייעת לחיים של תורה ותפילה, לחיים של משפחה, לחיים של מוסר, צדקה וחסד.

התורה והנביאים מלאים בפסוקי ביטחון בה', למשל בזמן היציאה למלחמה מצוה התורה "לא תירא מהם", וכך בתהלים "ישראל בטח בה'" ועוד רבים. מהי משמעות הביטחון בה' ומהו גדר ההשתדלות?

נושא זה רחב מאוד, וננסה לתת עקרונות בלבד. הגמרא (ברכות לה:) מביאה את דברי רבי ישמעאל הסוכר שאדם אמור לעבוד "ואספת דגנך", ואילו את דברי רבי שמעון בר יוחאי הסוכר שאדם אמור להיות שקוע בלימוד תורה ו"בזמן שישראל עושיין רצונו של מקום, מלאכתך נעשית בידי אחרים".

כך גם בענייני רפואה. הגמרא (ברכות טו) מביאה מחלוקת האם הליכה לרופא מותרת לכתחילה. רב אחא סבור שבני אדם לא היו אמורים להתעסק ברפואה. לכן, כאשר אדם נכנס בכל זאת להקזיז דם ולהתעסק ברפואה עליו לומר "יהי רצון מלפניך ה' אלהי שיהא עסק זה לי לרפואה ותרפאני... לפי שאין דרכן של בני אדם לרפאות אלא שנהגו". אולם, אביי אומר שאין לומר נוסח זה, כיוון שנתמר "ורפא ירפא", ומכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות.

בתשובת הרשב"א (ח"א סימן ת"ג) כתב שחולה צריך ללכת לרופא ואסור לו לסמוך על הנס, פרט ל"אנשים השלמים ושזכויותיהם מרובות", כרבי חנינא בן דוסא. הרשב"א מדגיש, שאדם הולך אל הרופאים אך יודע שהרפואה היא מאת ה', ולא יכוון שהכל תלוי בתרופה, ולא כאסא ש"גם בחליו לא דרש את ה', כי ברופאים".

בשלחן ערוך (י"ד, ש"ז, א) נפסק שלא רק שמותר להתרפא אצל רופא אלא שזוהי מצווה, ובכלל פיקוח נפש הוא.

אם כך, ההשתדלות חשובה, אולם, היא מלווה בביטחון בה' שהוא הנותן לנו את ההצלחה.

מדוע ההשתדלות חשובה? הקב"ה מוריד את השפע האלקי דרך הצינור האנושי. הקב"ה איננו מעוניין ליצור נסים יש מאין. בדרך כלל אנשים סבורים שנס גלוי גדול יותר מנס נסתר, אולם, מרן הרב קוק מבאר בכמה מקומות, שנס נסתר גבוה יותר. הקב"ה איננו צריך לשבור את הטבע כדי להתגלות. הוא נמצא בתוך הטבע, בתוך המציאות. אדרבה, כאשר אנו פועלים בעצמנו ומרגישים בהשגחה האלקית, הרי שהקב"ה נכנס לתוך המציאות הפנימית שלנו. כל כוח שלנו, שכביכול הוא עצמאי, מתברר למעשה כפועל מכוחו של הקב"ה.

אם כך, מהו הגדר של ההשתדלות נכונה?

אדם צריך לדעת, שהוא משתדל כי צריך לפעול במעשה אנושי, אבל התוצאה מגיעה לא בגלל ההשתדלות אלא בגלל ההשגחה האלקית (עין מסילת ישרים כ"א "לא שההשתדלות הוא המועיל, אלא שההשתדלות מוכרח").

כאשר אדם מבין דבר זה, הרי שהוא יבין שבכדי להגיע לאיזון נכון, עליו לפעול באופן שבו ההשתדלות היא בגדר הטבעי המקובל אצל

לישיבת "מבשר שלום" בחיפה

דרוש ר"מ

צעיר (25-32) שחיו לחנך באהבה

תנאי, מגורים בסמיכות לישיבה.

קו"ח נא לשלוח ל:
Mevaser.jobs@gmail.com
 יש לציין את התפקיד לגביו פונים. רק פניות רלוונטיות יענו.

קישוטא

קישוטי אמונה

תליונים ותכשיטים בכסף וזהב בהזמנה ועיצוב אישי, עבודת יד מושקעת ומקורית במחירים שווים.

ניתנים מספר אפשרויות מעוצבות לפי בקשת המזמין עד למציאת עיצוב מדויק לטעם

הלקוח. (ממלך יום ינואר, בת מצוה, ימי הולדת, יום האשה וכדומה)

טלפון **050-7114011**

הכל בראש. וזה לא הראש שלך

עמית קדם

דמיונובע

אחת המעשיות המיוחדות שסיפר רבי נחמן נקראת 'מעשה מבטחון'. במעשייה זו מספר רבי נחמן על מלך שרצה לבדוק האם יש איש בממלכה שיש לו פחות דאגות ממנו. הוא מסתובב בממלכה ומגלה שאכן כולם מלאי דאגות עד שהוא מגלה אדם אחד שחי ללא דאגות כלל. אותו אדם מרוויח את פרנסתו בכל יום מתיקון כלים שבורים ו"הוא שמח מאוד, מלא שמחה בלא דאגה כלל". המלך מחליט לנסותו ומוציא כרוז האוסר על אנשים למסור כלים לתיקון אך אותו האיש מוצא בכל פעם עצות ומצליח למצוא את פרנסתו בכל יום מחדש למרות גזרותיו של המלך. בשיא הסיפור האיש מובא לפני המלך אך גם שם מצליח להיחלץ בתחבולה מחוכמת המצטיירת כלפי חוץ כמעשה ניסים.

רבי נחמן, כדרכו, מתבל את סיפורו בהומור דק, אך משאיר את הקורא עם שאלה נוקבת: מדוע נקרא הסיפור מעשה מביטחון? הרי מתואר כאן אדם בעל תושייה המצליח בכל פעם להיחלץ מתסבוכת אליה נקלע בכח עצותיו המחוכמות. מה הקשר לביטחון?

פרופ' צבי מרק מגלה בהקדמתו לספר המרכז את כל סיפורי רבי נחמן, כי פרסום סיפור זה התעכב שנים רבות מאחר וכנראה החסידים חששו שתמיהות אלו יוסיפו לאש המחלוקת שבערה סביב רבי נחמן ותורתו. רק לאחר שהוסיפו בכל פרק בסיפור את צמד המילים "ובטח בה" החליטו לפרסמו. רבי נחמן, אם כן, אף לא הזכיר כלל בסיפור המקורי את הביטחון בה!

נראה כי רבי נחמן מלמדנו כאן הגדרה לא שגרתית של מידת הביטחון. אדם הבוטח בה' הינו בעל תושייה ויצירתיות היודע להתמודד עם מצבים מורכבים. הביטחון בה' בא לידי ביטוי בכך שהאדם יודע בכל כולו שהעצה הנכונה המופיעה ברגע האמת היא גילוי צרוף של סייעתא דשמיא. ככל שהוא בוטח בכך יותר, אותה עצה יכולה להופיע גם בלבושים טבעיים העלולים להיראות כלפי חוץ כחוסר ביטחון וכ"כוחי ועצם ידי". הביטחון האמיתי הוא אותה ידיעה של האדם, שכל אותה תושייה אינה תלויה בו עצמו כלל.

בס"ד

חג שני - נותרו
23 חדרים!
בתאריכים 3-7.4

לזריזים: 9 חדרים אחרונים לחג ראשון

פסח בירושלים
מעל הכותל

2 מחזורים

4 לילות 2,300 ₪ לאדם

צמוד למתחם
קבר דוד המלך

שבטבע
רומיות טבעות

בבית הארחה
"ארמונות דוד המלך"

במוצ"ש פותחים
את פסטיבל
'דרך המלך'
עם ישי ריבו

✓ אולמות פרטיים לקבוצות ✓ חדרים גדולים
✓ סיורים ✓ כשרות מהודרת (בשר מחפוד)

מחירים מיוחדים ללילות חול המועד! לפרטים והרשמה: 050-23-20-100

צב"ש לחיילים

פרץ איינהורן

עזים בקדושה!!!

"תודה רבה להשם יתברך שיש לו קצינים כאלה. קצינים שנלחמים על יראת השמים שלהם". מספר עצות:

- א. לבדוק מתי נוח לך לבוא ולהתארח אצלנו בבית שבת שלימה, ככה שנוכל להכיר יותר מקרוב. אתה יכול להביא איתך חברים ובמשך השבת נתחזק ביחד בעבודת השם יתברך.
- ב. שלח הודעה לכל הרבנים שהיית קשור אליהם פעם: שלום הרב. אני לפני התרסקות. צריך את עזרתך. תלמידך הקטן...
- ג. כל פעם שיש לך חולשה רוחנית או נפילה - שכח מזה ותמשיך לעבוד את השם יתברך בשמחה! הרב קוק כותב שמי ששוכח את העבירות שלו לשם שמים, בשביל להמשיך להיות שמח בעבודת השם יתברך ולא עצוב ומיואש מאותן עבירות, אז גם השם יתברך שוכח מהעבירות שלו!! פלאי פלאות ממש!
- ד. לבדוק מה ההצעה הכי רלוונטית וטובה שהציעו לך לטובת שידוכים ולתת אישור ולהתחיל לצאת.

ואז המפק"צ קפץ שוב: "מה הרב, אתה נורמלי? - אני אומר לך, אני רחוק!" ענית לו: "אחי אהובי - אתה יותר קרוב מקרוב - תשובה מאהבה, כל הזדונות נהפכים לזכויות ואתה עכשיו עושה תשובה מאהבה, אתה מלא זכויות כרימון!!!" המפק"צ לא מוותר: "אני גם כל כך רחוק מלימוד התורה, ואני חווה קשיים עצומים - אני טמא!"

זה היה הרגע בו חשבתי והרגשתי שצריך פשוט לצעוק עליו:

"בחיים, אבל בחיים אל תגיד על עצמך שאתה טמא! גם אם יש לך חולשות ונפילות, אסור לך לדבר על עצמך לשון הרע! 'איך אדם משים עצמו רשע'!! זמה אתה לא מבין אחי אהובי!! למה אתה ממשיך להכאיב לעצמך?"

"זו בעיה של אלפי חיילים. ברוך השם אני זוכה לקבל מאות ואלפי שיחות והודעות ממפקדים וחיילים כבר ארבע-עשרה שנים, קצינים, מפקדים וחיילים צדיקים שתוך כדי השירות הצבאי מרגישים חולשה רוחנית ופשוט מייאשים את עצמם.

"אחי אהובי, אתה חייב להסתכל על עצמך בעין טובה! אתה חייב לדון את עצמך לכף זכות! אתה חייב לשמוח ולהיות ממש מאושר על כל הצלחה בעבודת השם יתברך! בדור שלנו, כל הצלחה זה אוצר גנוז ונפלא של דבקות בהשם יתברך!

"עצם זה שאתה מוציא מהפה שלך: 'אינופול', זה סימן שבדרך כלל אתה שיך למצב הגבוה - כי מאיפה נופלים?"

"וזה שאתה מדבר איתי עכשיו בטלפון כבר חצי שעה ומשתוקק לשמוע דברי חיזוק ועידוד - זאת עדות כמאה עדים שאתה קרוב מאוד מאוד להשם יתברך! "ולגבי לימוד התורה: לאט לאט, תבנה סרגל מאמצים ותחזור לכושר רוחני - היום 3 דקות. מחר 4 דקות. עוד שבוע וחצי 10 דקות... מתי שרק תוכל, יותר קל בסופי שבוע, בשבת קודש.

המפק"צ קופץ שוב: "אתה לא מבין שגם לא בא לי ללמוד תורה?"

ענית לו: "איך בעיה אח שלי, הבנתי אותך! יש לי עצה אחרת בשבילך: תשקיע הרבה יותר במקצועיות הצבאית שלך ושל החיילים שלך. הרי אנחנו למדנו בישיבות ובמכינות שכל העשייה הצבאית זה עבודת השם יתברך, אז תיכנס לעבודת השם יתברך יותר דרך המקצועיות הצבאית שלך, תשפר את ההישגים של הצוות בכל המדדים: קליעה, כושר גופני, לש"ב, בוחן מסלול, בארור, אימונים בשטח. תדאג לת"ש שלהם ברמה הגבוהה ביותר, ומתוך כך שתרגיש ותראה בעיניים שהצלחת בחסדי ה' המרובים להביא את כל הצוות להישגים מדהימים, וכך גם יעידו כולם - מפקד הפלוגה, המג"ד, החיילים וכל הסובבים, גם תרגיש בנוח להודות להשם יתברך ותפתח ספר לימוד לכמה דקות.

"העשייה הצבאית תחזק את לימוד התורה ולימוד התורה יחזק את העשייה הצבאית, ושניהם יחד יחזקו את הקשר עם השם יתברך, ולאט לאט, מהר מהר תצליח לנפנף ממך את כל החיילות ולהחזיר את הקורים הבוררים ולהיות מקצועי בלבד, ללא שום זליגות לשיחות אישיות, וחשוב מאוד שתדע אחי: לפעמים צריכים להיות ממש חדים ולחתוך, יש חיילות שלא מבינות רמזים!"

זהו. חיילים אהובים, ממש ישיבים בעוז ובענווה לעשות רצון בוראנו, יוצרנו ועושהו, וכן, זה מה ששלחתי גם לחייל הראשון מסיירת גולני בצורה מקוצרת ותמומצתת בהקלטה של 3 דקות בוואצאפ וביקשתי ממנו לבוא לשבת ולהתקשר תמיד, וכן, יש ברוך השם מאות ואלפי חיילים שמשתוקקים לעבודת השם יתברך וצריכים עזות דקדושה!

חזקו ואמצו כל המייחלים לה'!

קיבלתי טלפון מחייל בפלס"ר 7: "שלום הרב. אני מפק"צ ביחידה, ברוך השם עושים דברים חשובים, נשאר לי עוד שנה וחצי בקבע. אני רוצה להתחתן, אבל מרגיש שלאף אחת לא מגיע אהד כמוני. אני טמא!"

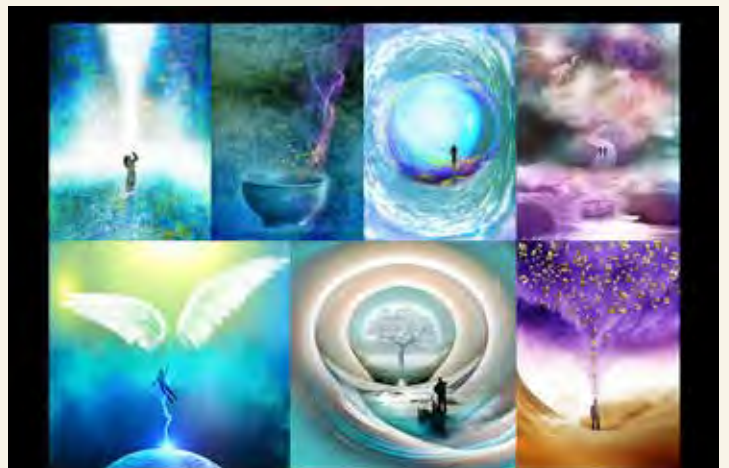
"עזבתי את הישיבה לפני שלוש וחצי שנים. בשנה הראשונה הייתי מקפיד על קביעת עיתים לתורה, בורח מבנות כמו מאש ומפיץ תורה וטהרה במחנה הצבאי. בשנה השנייה התחלתי לבקר פחות בישיבה, הקשר עם הרבנים התדרדר, עדיין יש קשר יבש - שאלות בהלכה פה ושם, אבל רובי ככולי שאוב ל. טיפול בחיילים מצאת החמה עד שהעיניים נעצמות לך בעמידה. בשנה השלישית כבר הבנתי שאי אפשר להיות שונה: אתה נושם את הצוות והסגל והמפל"ג 24/7 ואתה מתחיל להתרגל לסגנון ולשפה.

"כשהתחלתי את התפקיד בתור מפק"צ, הייתי חייב לשבת עם הקצינות והמש"קיות שדואגות לחיילים עם בעיות הת"ש, לאט לאט השיחות עם החיילות קצת גלשו מעבר למקצועיות. אתה יודע הרב, הכל מתחיל מזה שאתה בן אדם טוב, שיחה פשוטה של דרך ארץ: שלום, מה שלומך? תודה על העזרה לחייל שלי... ואז היא פתאום מספרת לך משהו מעט אישי על בר מצווה לאח ואחרת מספרת על זה שהיא רוצה להתחזק, והשלישית משתפת בהתלבטויות והרביעית שואלת שאלות באמונה, ופתאום אני תופס את עצמי, אחרי שלוש וחצי שנים של זהירות, מרבה שיחה עם חיילות, ועובר על דברי השולחן ערוך: 'התרחק מנשים מאוד מאוד'."

המפק"צ הזה מדבר ואני מקשיב קשב רב: "שמע הרב, אני רגע לפני התרסקות, הבנות האלה מושכות אותי, הן עושות לי טוב בלב, אני מרגיש דתי בודד, דתי כמעט יחיד ביחידה, למדתי כמה שנים בישיבה לפני הגיוס אבל הריחוק מהישיבה גובר.

מציעים לי מלא הצעות לשידוכים - בנות נפלאות - בנות צדיקות של רבנים, אבל אני פשוט מרגיש שלא מגיע לאף אחת מהן משהו טמא כמוני - מה אתה אומר הרב?"

ענית לו: "אשריך אחי אהובי! תודה רבה שאתה משתף אותי.

להאיר את הבית עם 5% הנחה

אמנות לנשמה

של האמנית אורית מרטין

הדפסים על קנבס איכותי בכל גודל (סידרה מוגבלת)

לבחירה מהגלריה שבאתר: www.oritmartin.com

במשלוח לביתכם לפני החג

לפרטים ולרכישה: 058-7676321

אחלקת שירות כארכלי?

יום השיפה: **21.3**
 רביעי' ה' ניסן

מנצלים את הזמן

אחדות

מדרשת בינת - פתח תקווה
בנות שירות תשע"ט-בואו להיות חלק!!

לפרטים והרשמה - שחר: 050-9899-930 / אחווה: 052-7972977 / שלומית: 052-8990237

לב לב

ערב עיון בחסידות
 ומבחן חצי שנתי בתכנית הלימוד

השבע

<p>ירושלים שני ג ניסן בשעה 18:00 בערב בית הארחה בית וגן, הפסגה 8</p> <p>שיעורים: הרב זושא אלפרוביץ, הרב מנדל וכטר</p> <p>מבחן למשתתפי התכנית השנתית בחסידות</p> <p>התועודות יוצאים ממצרים עם הרב חיים שלום דייטש</p>	<p>בני ברק ראשון ב ניסן בשעה 18:00 ערב אולמי קונטיננטל, רחוב בן יעקב 21</p> <p>שיעורים: הרב זלמן גופין, הרב אפרים דמיחובסקי</p> <p>מבחן למשתתפי התכנית השנתית בחסידות</p> <p>התועודות יוצאים ממצרים עם הרב יוסף יצחק גורביץ</p>
---	--

מכירת ספרי חסידות בערבי העיון

הכניסה חפשית לכלל הציבור גם מי שאינו נבחן בתכנית
 בהרשמה מראש בSMS
055-966-3024

www.lladaat.co.il | lladaat@gmail.com | 072-2219050

לבית ספר חינוך מיוחד חרדי
 בפתח תקווה

דרוש סייע
למשרה מלאה

תנאים טובים למתאימים
לפרטים 072-2736231
 קו"ח tovig@mshahar.org.il

שלום רב,

שמי מור מהישוב שכניה שבגליל. אני פונה בבקשה לסיוע במציאת תורם לשם השתלת כליה עבור אבא שלי, משה. אבא שלי בן 60, יוצא יחידה מובחרת אשר שירת בחטיבת החרמון במילואים. אבא שלי גידל אותי ואת אחותי מגיל צעיר לבד תוך היותו מפרנס יחיד. לאחרונה חלה הדרדרות בבריאותו ולדברי הרופאים תפקודי הכליה שלו עומדים בפני קריסה. המוצא היחיד לשם הצלת חייו הינו תרומת כליה. בשלב זה אין בסיבת המשפחה הקרובה יכולת לתרום ואשר על כן אנו פונים בבקשת עזרה מהציבור. סוג הדם של אבא שלי הינו A+.

נודה לעזרתכם בהצלת חיים.
 מור mor.rozen90@gmail.com • 0547881245

פרשת ויקרא | הקריאה

התשובה היא שקריאת ה' אל משה הייתה שונה מדיבורו אליו. הדיבור היה על הפרטים, אך קדמה להם עצם הקריאה, שעניינה הוא הזימון, השליחות.

אנחנו נוטים לראות את רעיון השליחות כמובן מאליו. אך אין הוא כזה. לא בכל תרבות הוא קיים. הסוציולוג הדגול מקס ובר הראה שרעיון השליחות, המרכזי כל כך באתיקה החברתית של תרבות המערב, הוא ביסודו "רעיון דתי בדבר משימה שאלוקים מטיל". רעיון זה נולד בתורת ישראל. בשאר תרבויות הימים ההם לא הייתה תקשורת מרובה בין האלים לבין בני האדם. הרעיון שאלוקים עשוי להזמין בני אדם להיות שותפיו ושליחיו היה מהפכני. אבל הוא-הוא הרעיון היהודי.

תולדות ישראל החלו בקריאת ה' לאברהם ללכת מארצו וממולדתו ומבית אביו. ה' קרא אל משה ואל הנביאים. תיאור חי במיוחד של קריאה כזו יש בחזון המיסטי של ישעיהו –

וְאָשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֲמַר, אֵת מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֵךְ לְנֹ? וְאָמַר, הַנְּנִי. שְׁלַחְנִי!

המרגש מכולם הוא סיפורו של שמואל הנביא. אימו חנה הקדישה אותו בילדותו לשרת במקדש ה' בשיילה, והוא שימש עוזרו של עלי הכהן. על משכבו בלילה שמע קול קורא בשמו. הוא חשב שעלי קורא לו ורץ אליו, ועלי אמר לו שלא קרא לו. כך קרה שוב – ושוב שלח אותו עלי לחזור למיטתו. כשזה קרה בשלישית הבין עלי כי ה' קורא לנער. הוא הורה לו כי בפעם הבאה שישמע את שמו יענה כך: "דָּבָר, ה', כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ". הנער לא העלה על דעתו שה' יקרא אותו לשליחות, אבל כך היה. בזאת החלו חייו כנביא, כשופט וכמושחם של שני מלכי ישראל הראשונים, שאול ודוד.

כל אלו היו קריאות נבואיות, והנבואה חדלה מישראל בראשית ימי בית שני. אך רעיון השליחות לא חדל מן העולם. הוא עדיין נוגע לכל המאמינים בהשגחת ה'. העובדה שאני נמצא כאן, במקום הזה, בזמן הזה, ויש לי היכולות המסוימות שיש לי, אינה מקרית.

ויקטור פראנקל אומר שהשאלה הנכונה איננה "מה אני רוצה מהחיים?" אלא "מה החיים רוצים ממני?". הוא מצטט את עדותו של אחד מתלמידיו שכתב אליו כך:

בתוך האפלה הזו התגבשה אצלי תחושה בדבר שליחות ייחודית שיש לי בעולם. ידעתי אז, ואני יודע עכשיו, שהחזקתי מעמד למען מטרה מסוימת, קטנה ככל שתהיה; משהו שרק אני יכול לעשות, ושיש חשיבות חיונית לכך שאעשה אותו... באפלה המבודדת של ה"בור" שבני אדם נטשוני בו, היה מי שנמצא לי. לא ידעתי את שמו, אבל הוא היה שם; אלוקים היה שם.

פראנקל האמין כי "כל אדם בעולם הוא ברייה ייחודית שאין שנייה לה; כל מצב בחיים קורה רק פעם אחת. המשימה הקונקרטי של כל אדם קשורה לייחודיות ולחד-פעמיות הללו". משימה זו, מעצם טיבה, מרוממת את האדם. היא באה אלינו מבחוץ, וקוראת לנו לחיות לא רק על פי האינטרס האישי. לגלות משימה כזו הוא לגלות שלחיים, חיי, יש משמעות ותכלית.

מייקל נובק המנוח מצטט את המסאי הבריטילוגן ג'ורג' סמית שאמר, "אדם יודע שמישהו מסוימת היא שליחותו בחייו אם הוא אוהב את העבודה השחורה הכרוכה בה". כל הישג של ממש דורש הכנות מפורכות. רווחת ההערכה כי כדי להצטיין בתחום מסוים דרושות עשרת אלפים שעות אימון ותרגול. האם אתם באמת רוצים לשלם את המחיר הזה? לא מקרה הוא שספר ויקרא מתחיל בקריאה לשליחות: הרי הספר הזה עוסק בקורבנות, ושליחות דורשת הקרבה. אנחנו מוכנים להקריב כשאנחנו מרגישים שתפקיד מסוים או משימה מסוימת הם מה שנקראנו לעשות.

לכל אחד מאיתנו נתן ה' משימה. זיהוי המשימה הזאת, שמיעת קריאתו של אלוקים, הם הנותנים לחיים משמעות ותכלית. המקום שבו נפגשים יחדיו הדבר שרצוננו לעשות והדבר שצריך להיעשות – הוא המקום שה' רוצה שנהיה בו.

בצעירותי לא שאפתי להיות רב. הלכתי לאוניברסיטה ללמוד כלכלה. עברתי לפילוסופיה. במקביל ריתקו אותי דמויותיהם של פרקליטים בריטים אגדיים כגון מרשל הול, רופוסאייזק ופ"א סמית. בשלב מאוחר למדי למדתי לימודי רבנות, אך עשיתי זאת כדי ללמוד תורה, לא מתוך מחשבה שאעבוד כרב.

מאורע אחד שינה את המסלול המקצועי שלי – ואת דרכי בחיים. מאורע זה הוא היה פגישתי הארוכה השנייה ביחידות עם הרבי מלובביץ' בחורף תשל"ח (1978). התייעצתי איתו על בחירת מקצוע. להפתעתי הוא שלל את כל האפשרויות שהעליתי: כלכלן, עורך דין, איש אקדמיה, ואפילו עבודה כרב בארצות הברית. המשימה שלי, הוא אמר, היא להכשיר רבנים. בבריטניה מעטים מדי הלומדים לרבנות, ושליחותי היא לשנות מצב זה.

הוא הוסיף ואמר שעלי להיעשות רב קהילה. לא כמטרה לעצמה, אלא כדי שתלמידי יוכלו לבוא ולראות איך אני נושא דרשות (עדיין מהדהדת בזיכרוני מילה אנגלית זו, sermons, בקולו, במבטא רוסי: sirmons). הוא אף נקב במקום המדויק שעלי לעבוד בו: ג'וז קולג' (כיום "בית הספר ללימודים יהודיים בלונדון"), המוסד להכשרת רבנים הוותיק ביותר הפועל היום בעולם דובר האנגלית.

שמעתי בקולו. נעשיתי מורה בקולג' הזה, ולימים מנהלו. לבסוף נעשיתי – שוב לאחר התייעצות עם הרבי – רב ראשי לקהילות בריטניה. על כל זאת עליי להודות לא רק לרבי אלא גם לאשתי איליין. כשהתחתנו, היא לא חשבה שאל חיים כאלה מועדות פניה. הכיוון הרבני אפילו לא נראה באופק. אבל היא הלכה באשר הלכתי, ובלי תמיכתה המתמדת לא הייתי יכול לעשות דבר מכל זאת.

אני מספר זאת מסיבה מסוימת: כדי להמחיש את ההבדל בין כישרון לבין שליחות: בין מה שאנחנו טובים בו לבין מה שאנו נקראים לעשות. אלה הם שני דברים שונים מאוד. הכרתי שופטים דגולים שהיו גם פסנתרנים מעולים. ויטגנשטיין הוכשר כמהנדס אווירונאוטיקה אך לבסוף הקדיש את חייו לפילוסופיה. רונלד ריפין התמחה ברפואה ובמוזיקה אך סופו שייסד את בית הספר למנהיגות ציבורית בבית הספר לממשל על שם קנדי בהרווארד. אנחנו יכולים להיות מוכשרים בתחומים רבים, אך את הכיוון בחיים ואת המשמעות בחיים נותנת לנו תחושה של שליחות, של דבר-מה שאנחנו נקראים לעשות.

כאן חשיבותה של המילה הראשונה בפרשה ובחומש, הנותנת להם את שמם: ויקרא. המעייין בפסוק יתפלא על מבנהו. "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר". הנושא, ה', מוסב על הפועל "וידבר", ואילו הפועל "ויקרא" נטול נושא ולכאורה גם מיותר. אם מספר לנו הכתוב כי ה' דיבר אל משה, מדוע יש צורך להוסיף "ויקרא"?

מכון אבולעפיה

ללימודי פסיכותרפיה אינטגרטיבית יהודית

הרשמה, קפה של צהריים ושיח רעים	16:00-16:30
לקראת פסיכיאטריה חיובית ללא תרופות	16:30-17:15
ד"ר מיכאל אבולעפיה, פסיכיאטר בכיר	
ניצוד לפתח אמפטיה בתהליכים טיפוליים מורכבים?	17:15-18:00
ד"ר שלמה שיש, m.d מומחה לרפואה סינית	
הפסקה	18:00-18:15
לב חדש- איזון נפשי בשיטת כינור לב	18:15-18:45
ד"ר מרדכי ליפס, m.d מפתח השיטה.	
תשובה נראטיבית ורפוי ד"ר מוטי בן ארי, פסיכולוג קליני	19:00-19:45
רפואת מניעה כללית עד כדי שיפור מחלת הפרט	20:00-20:30
ד"ר יקיר קאופמן, מנהל מרכז רפואי הרצוג'	
טיפול cbt בקשיים בתפקוד מיני	20:30-21:00
ד"ר מולי גרוסמן, ד"ר לפסיכולוגיה	
הקהילה טיפולית בירושלים למניעת אשפוז	21:00-21:30
פרופ' פסח ליכטנברג, מייסד עמותת 'סטוריה ישראל'	
דברי סיכום	21:30

פסיכיאטריה אחרית בלי פרויד ועם פחות פרוזה

שיטות, טכניקות,
מיומנויות וכלים
להרחבת ארגו
הכלים הפסיכולוגי

יום העיון

יתקיים בתאריך

10.4.18

כה' ניסן

תשע"ח

בשעה 16:00

'מרכז חיבה'

ירושלים.

פרטים ומידע נוסף: ג'ד 052-8888786 להרשמה: רחל 050-9605069

תשלום בהרשמה מראש - יחיד: 80 ש"ח | זוגי: 100 ש"ח | תשלום ביום האירוע: 120/100 ש"ח

הזדהות הגינעה לתעודתה

תגלית נוראה במסע בר מצווה תמים הפכה את חייו של דוד וייס לבלתי נסבלים > אחרי שאיבד את עצמו יצא למסע בו שקט עצום הוליך אותו דרך הכאב אל זהות חדשה ואל אשת בריתו

ההלם. הבושה. הבידוד

"ראיינתי את אמי, והיא סיפרה לי באריכות את סיפורה, שהכרתי במעורפל: היא נולדה בגרמניה וכשלמדה לראשונה בתור נערה על הזוועות שהתרחשו בארצה בימי השואה, הזדעזעה מאוד והתחילה לחקור את התופעה שנקראת 'העם היהודי'. בסיומו של תהליך היא חשה קרבה גדולה והזדהות עם עמנו, ובגיל עשרים ואחת עזבה את גרמניה, למרות שהייתה בת יחידה, ובאה לקשור את גורלה עם העם היהודי בארצו. כאן פגשה באבי והקימה משפחה. כעבור שלושים שנה התגיירה, אבל לכך נגיע בהמשך..."

אתה הכרת את הסיפור עוד לפני כן, מה נוסף לך כעת?
 "אמא נתנה לי להסתכל באלבומי משפחתה הישנים. זאת הייתה הפעם

נולדתי וגדלתי בקיבוץ של השומר הצעיר. שנות הילדות עברו עלי יחסית ברוגע, למרות גירושי הוריי בגיל חמש. בזמני כילד עוד נהגה לינה משותפת בקיבוץ והתקופה זכורה לי כמלאת הרפתקאות ומעניינת. ה'תרבות היהודית' שספגנו כילדים הייתה בעיקר בחגים: הולבשנו בבגדים לבנים ובערב נפגשנו עם חברינו לכיתה ועם חברי הקיבוץ על הדשא הגדול, עליו היו שולחנות ערוכים בכל טוב, בירה שחורה נמוגה כדת ומוזיקת ארץ ישראל הישנה והטובה הנעימה את האוויר."

הכל היה טוב ויפה עד לשנת הבר מצווה, שנה של משימות שסימלו את ההתבגרות, כמובן ללא קשר כלשהו ליהדות. הנערים נסעו לבקר ילדים בני גילם בקיבוצים אחרים, עזרו לקשישים בבית אבות ועוד. אחת המשימות שקיבלו הייתה כתיבת עבודת שורשים על משפחתם.

"באופן טבעי הפכתי מטרה לחיצי השנינות של כל מי שחפץ להשיב לעם הגרמני כגמולו. באחד מימי השואה, לדוגמה, ניגש אלי נער גדול ממני וליד כמה מחברי כיתתי איחל לי 'חג שמח'."

הראשונה שהסתכלתי באלבומים אלה ואני זוכר היטב את ההלם שאחז בי באותם רגעים: ראיתי את סבי בתור חייל צעיר, לבוש מדים מגוונים ועל כתפו מתנוסס בגאון צלב קרס! הייתי המום. מעולם לא דיברו איתי על כך ולא עלה בדעתי שאמי אינה יהודיה ובעצם גם אני לא! הידיעה נפלה עלי כרעם ביום בהיר, קיווייתי בסתר ליבי שאולי מדובר בטעות כלשהי וגם אם לא, שאצליח לטשטש את עברי המשפחתי במסגרת עבודת השורשים. אבל רבות מחשבות בלב איש והמציאות שקמה נגד עיניי הייתה שאחרי כמה ימים התפרסמה בעיתון הקיבוצים כתבה על אנשים לא יהודים שחיים בקיבוץ ואמי הייתה אחת מהם, וכך נגזזה תקוותי שהסוד שלי יישאר כמוס באלבומי המשפחה הישנים: הידיעה על מוצאי השונה הייתה נחלת הכלל."

מבחינה חברתית, בתוך קיבוץ של השומר הצעיר, הפרסום הזה גרם לך נזק?

"ייתכן שהמצב הזה היה נסבל עבורי אילו אמא הייתה מכל ארץ אחר ולא מגרמניה.

אני זוכר את הרגשתי ביום השואה שלאחר מכן, כאשר חדר האוכל כוסה בתמונות הזוועה של בורות המוות ושלדי המחנות, אותן תמונות שגרמו לאמי להתקרב לעם ישראל: הרגשתי סחרחורת פנימית ובלבול, כי לרגע הזוועה הטבעי הצטרפה הפעם גם בושה עמוקה מנשוא על כך שאני בעצם שייך לעם שעשה את כל זה. אני זוכר שנכנסתי לשירותים בחדר האוכל ונשארתי שם שעות ארוכות, והדבר חזר על עצמו בכל הטקסים של ימי השואה לאורך שנים. באופן טבעי הפכתי מטרה לחיצי השנינות של כל מי שחפץ להשיב לעם הגרמני כגמולו. באחד מימי השואה, לדוגמה, ניגש אלי נער גדול ממני וליד כמה מחברי כיתתי איחל לי 'חג שמח'.

"מאז התחלתי לחוש בדידות איומה בתוכי, משהו בי לא היה מסוגל להשלים עם עצמו, לא עזרו לי כל הדברים ההגיוניים שאמרת לעצמי, שזו לא אשמתי שסבא שלי היה כזה, שאני לא חברתי בזה, שכן הכל אני בסדר ועוד טיעונים פנימיים. הרגשתי ניכור וזרות בתוך תוכי, למרות שמבחינה חברתית מצבי היה כביכול טוב בגלל הצטיינותי בספורט ועוד דברים חיצוניים שגורמים לילד בגיל הטיפשי-עשרה שמצבו החברתי יהיה טוב. אבל הרגשתי שאני אחר מכולם, ושהאשמה של העם הגרמני רובצת גם, ובעיקר, על כתפיי. כאשר היה נער מבוגר ממני מגיע ממולי על המדרכה הרגשתי רצון עז שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותי או אותו. למעשה לרוב הייתי מוצא דרך להתחמק מכל מפגש אפשרי עם בני אדם."

פילוסופיה. פסיכולוגיה. דינאון

במקביל וכנראה שכתוצאה מכך, דוד התחיל בתהליך של חיפוש. "הייתה לי הכרה צלולה וחדה, שכמעט ולא הרפתה ממני וגם גרמה לי לסבל רב מלבד זה שהייתי נתון בו ממילא, שבסופו של דבר כולנו מועדים למוות וגם אני לא יכול בשום אופן לקוות לגורל אחר, ולא רק זה – המוות יכול להגיע בכל יום, בכל רגע. ההכרה הזו בחרה בי למשכן קבוע ולא נתנה לי מנוחה". המתבגר שקיבל זינוק רציני להתבגרות מהירה החל לחרוש ספרי פילוסופיה בניסיון ללמוד איך אפשר לחיות בצורה אמיתית ורגועה נוכח המוות הקרב והוודאי. "אך ככל שחלף הזמן, וכמה שלא ניסיתי לברוח מהשאלה או להתמודד איתה דרך חכמתם של אחרים, היא שבה וניצבה מולי ביתר תובענות וחוטר נחת מכל מה שעשיתי ועמדה כמו מחסום שאני חייב לעבור בטרם אוכל להמשיך בחיי – מה אתה עושה כאן בעולם? מה התכלית של כל ההנאות ואפילו של כל החכמה שנראה לך שאתה משיג, אם בסופו של דבר אתה עומד למות?".

המחשבה והפחד מהמוות הם דבר טבעי שעובר בראשם של רבים, אבל ממך זה נשמע כמו סיוט מתמשך.

"המחשבה הזאת מנקרת בראשם של כל בני האדם, אך רובם מסוגלים להמשיך באורח חייהם הרגיל, תוך ניסיון למצוא את התשובה על תכלית חייהם 'תוך כדי תנועה'. אצלי זה לא היה המצב. הרגשתי בשלב מסוים, שהחיים שלי, כל עוד לא אמצא תשובה קיומית עמוקה לתכליתם, הופכים להיות דבר כבד מנשוא, פשוט לא יכולתי להמשיך בהם. אותם הוגים אקסיסטנציאליסטים שקראתי היו לי למשען יחידי בתחושותי שחיי האדם הם אבסורד מלא בכאב, ושבידיותו המוחלטת לנוכח הנצח שאינו עונה לו היא מצבו האמיתי."

אחרי שרות צבאי כפקיד תפ"י ביחש"מ שמשוון במשך שלוש שנים, עבר דוד לעיר, והמשיך לשקוע בקריאת ספרים וניסיון נואש למצוא בהם

פטרון לחידת החיים. "קשה לתאר את הסבל הקיומי שהיה מנת חלקי באותן שנים. רק הכתיבה החזיקה אותי איכשהו במצב של תפקוד בעולם. ניסיתי הכול כדי להקל מסבלי, החל מחומרים כאלה ואחרים שאמורים לספק לאדם 'חוויות מרוממות' וכלה בפגישות עם פסיכולוגים, אבל החור השחור בליבי הלך וגדל עם כל פעימה של חוסר משמעות. הרגשתי שכל הקשרים שלי עם אנשים רוויים בכאב עצום שנבע מתוכי. ההווה נראה שחור יותר עם כל יום שעבר וכך גם נצבע העתיד בדמיוני. הגעתי למצב של דיכאון חריף ביותר, שלצערי אני יודע שרבים מבני הנוער בחברה שלנו סובלים ממנו. זו לא יבין מה זה לחיות תקופה ארוכה בצל דיכאון עמוק, בתחושה של אפסיות מוחלטת וחוטר תקווה מוחלט להקלה, להבנה, לשינוי. החיים במצב זה הם פראדוקס שהולך ומחריף בכל רגע, כי ככל שהמצב מחמיר, גובר הרצון לצאת ממנו, ודבר זה עצמו רק הולך ומחריף את הדיכאון. אין שום אפשרות לקבל את המצב כמו שהוא."

"הגעתי למצב הנפש הקשה ביותר שישנו – ייאוש מפקח שלא מסוגל להשלים עם עצמו מעצם טבעו. מחשבות אבדניות ייסרו אותי ללא הרף."

ודימוי עצמי טוב בחברה".

ולא פגשת אף אחד שהיה יכול להבין אותך?

"גם המעטים שהרגישו כמוני, שזה לא מספיק, המשיכו לנהל את חייהם בתוך החברה מתוך תחושה שבעצם אין ברירה, וקיימות שתי אופציות – או לשרוד בגבולות החברה ולהמשיך באיזושהו חיפוש פנימי למרות השקיעה הבלתי נמנעת בערכיה, או פשוט להתייאש ולהרים ידיים. ואת זה אף אחד לא רוצה.

"לא רציתי להמשיך לחיות חיים כאלה. ניסיתי לחיות חיים 'נורמליים', חיפשתי עבודה, אך ליוותה אותי אותה תחושה פנימית של חוסר ערך וסיפוק. הייתי חייב למצוא משהו משמעותי שירגיע את האש של החיפוש שבערה בתוכי".

מה היה הצעד הראשון לפתרון?

"הקדוש ברוך הוא ריחם עלי ונתן בי אומץ לקחת אוהל ומעט כסף ולעבור 'לגור' במעיין ליד הגלבו. במעיין מצאתי מים חיים, קצת פירות ובעיקר שקט. לראשונה בחיי הייתי לבד לגמרי בטבע. אחרי שבועיים במעיין, שאותם העברתי בעיקר בקריאה וכתביבה ובציפייה לבוא הבוקר בלילות ולבוא הלילה בימים, נודע לי שהתקבלתי לקורס מדיטציית ויפאסאנה. לא שמעתי מעולם על מדיטצייה זו לפני כן אבל אבי שראה את הסרט על טכניקה זו, ועל התוצאות המצוינות שהיא נותנת לאנשים שתרגלו אותה חשב שאולי היא תוכל לעזור גם לי לצאת ממצבי הקשה ולהחזיר אותי ל'מציאות'".

עשרת ימי תשוביפסאנה

"נסעתי לקורס וחזרתי אדם אחר. השינוי שחל בי במשך עשרה ימים היה כל כך גדול עד שאני עצמי התקשיתי להאמין בו. הדבר היה בבחינת נס: לראשונה בחיי הרגשתי שהחיים הם דבר יקר ערך ונשגב, וש אפשר למצוא בהם טוב עמוק. חשתי על בשרי את החכמה הפנימית שיש בבריאה, חכמה שנחשפת רק כתוצאה מהתבוננות פנימית, ועל ידי כך הבנתי שכל הסבל שלי הוא באמת תוצאה של בורות למציאות שלי עצמי, שאני היחידי שגרמתי לעצמי את כל מסכת היסורים ושניתנה לי הזכות ללמוד טכניקה מעשית להשתחרר מהבורות הזאת".

חזרת לחיים נורמליים?

"חזרתי למעיין, הפעם מתוך ידיעה ברורה למה הגעתי לכאן. במשך שנה שלמה התגוררתי מתחת עץ אקליפטוס גדול והקדשתי את כל זמני לתרגול מדיטצייה ולגילוי החכמה העמוקה שיש בה. זו הייתה שנה

"החור השחור בליבי הלך וגדל עם כל פעימה של חוסר משמעות. הרגשתי שכל הקשרים שלי עם אנשים רוויים בכאב עצום שנבע מתוכי. ההווה נראה שחור יותר עם כל יום שעבר וכך גם נצבע העתיד בדמיוני"

שתי אופציות גרועות

מה עשית עם כל הסערה הזאת?

"ניסיתי לקבל את העובדה שאני חי ולהשלים עם כך שיש הרבה כאב וקושי בחיים, ושיש הרבה שאלות שאין להן פתרון. כי השאלות המשיכו והציקו לי בתוך ליבי: מה המשמעות של כל הסבל הזה? איך אפשר לחיות בצורה כזו שלא תצטער עליה לנוכח המוות הוודאי?

ככל שהשאלות הלכו ונעשו ברורות ותובעניות בתוכי, כך נראתה התשובה עליהן חמקנית ובלתי אפשרית. גם בשיחות שניהלתי עם בני גילי לא מצאתי שום סיפוק. שמתי לב שרובה המכריע של החברה חי בצורה שטחית לחלוטין, שלא רק שאין בה התמודדות עם השאלות הגדולות של החיים – כמו למה באנו לכאן, ואיך לנצל היטב את זמן חיינו הכל כך מוגבל – אלא כל מגמת התרבות של החברה היא ליצור אוריה כאילו הכול ממש טוב ובסדר גם ללא התמודדות עם שאלות אלה ושזה בעצם הכי טבעי, רצוי ונורמלי להמשיך כל החיים לרדוף אחרי הנאות קטנות ותקוות גדולות לכסף, כבוד

שימו לב!
הכנס יתקיים
ביום ד' הקרוב!

גל אורן לדרג

שואלין ודורשין בהזלכות החג בעיר רחובות

הציבור מוזמן לערב לימוד בנושא חג הפסח שיתקיים
ביום רביעי, ה' בניסן (21.3) בביהכנ"ס 'אהבת ישראל',
רח' חפץ חיים 26, רחובות

בתכנית:

תפילת מנחה	17:40
הרב אביחי קצין שליט"א - ראש ביהמ"ד 'ראשית' וארגון 'קהלים'	18:00
הרב דוד טברסקי שליט"א - ראש 'שיבת הדרום', רחובות	18:45
הרב בן ציון אלגאזי שליט"א - ראש מכון 'צורבא מרבנן'	19:30
הרב משה כץ שליט"א - ראש מכון 'כושרות' (ההרצאה בליווי מצגת מרתקת)	20:15
תפילת ערבית	21:00

הציבור הרחב מוזמן | כיבוד קל יוגש בין השיעורים | עזרת נשים פתוחה

בחסות:

אבי מוזס
מחזיק תיק הרווחה

רחמים מלול
ראש עיריית רחובות

אמיתי כהן
מחזיק תיק מורשת ישראל

בחורים ואברכים שימו לב!

לימוד במסגרת 'שיבת בין הזמנים' יתקיים מדי יום בחודש ניסן בבית המדרש 'בית אריאל', שכ' קרית דוד
לפרטים נוספים: גיל דהן 054-2185099

חשוב לי לומר לכם מספר מילים אישיות

הסיבה העיקרית שבגללה נחשפתי עם הסיפור שלי היא כדי לפנות אל כל הנשמות המיוסרות שיש בתוכן חיפוש אמיתי, ושאינן יודעות איך לצאת מתחושה של חוסר ערך וחוסר משמעות לחיים, תחושה שעלולה מאוד להסתיים בדיכאון ואובדן דרך.

הייתי במצב הזה שנים ארוכות ואני רוצה לשתף במשהו שקורה לי אחת לכמה חודשים: לפעמים אני עוצר ככה באמצע החיים, ומתבונן על מה שקורה וכמעט מתחיל לבכות (ולפעמים לא רק כמעט) כי אני יודע שממש יכולתי עכשיו לא להיות כאן; שאם הייתי מתמסר חלילה למחשבות האובדניות שלי הייתי מפסיד את כל זה – לראות את בני הקטנה מחייכת אלי, להתעורר בבוקר לעוד יום של חיים בשמחה, לזכות לחדש משהו בתורה ועוד אינסוף נקודות קטנות של אור שזורעות לאורך החיים.

כל מה שיש לי בחיים ומה שעוד עתיד להיות לי, יכול היה ברגע אחד של כניעה לייאוש פשוט לא להיות. יש בי כאב ואני אסיר תודה במחשבה הזאת ברזמנית. אני חווה בעומק ליבי את ההכרה שכל שהייתי מדוכא בזמנו, מתוך כך היום חיי מלאים במשמעות ובשמחה; כל הקושי שעברתי היה רק כדי להיטיב לי ובעזרת ה' גם לאחרים.

נכון, יש קושי גדול בחיים, בעיקר לנשמות שמטבען מחפשות את האמת הפנימית ולא מסתפקות במוסכמות, אבל אפשר למצוא את הדרך ולהפוך את כל הקושי והצער למנוף להתעלות ולשמחה אמיתית. זכיתי להכיר דרך כזו. דרך מעשית שניתן לעבוד ולפתח בתוכנו, ללא קשר למוצאנו או למצב שאליו כבר הגענו.

אני יודע שמי שנמצא עכשיו במצב נפשי קשה יתכן שהדברים לא יעודדו אותו ממש, אבל אם משהו שכתבתי נגע לליבך ואתה רוצה לדבר אם משהו שהיה במצבך, שממש לא האמין שאפשר לצאת מזה ובסופו של דבר הצליח, אז צור קשר ואשמח לדבר.

באהבה, דוד

המחייבת שנגלתה לי ביהדות, אבל עכשיו כשאני עדיין לא מחויב לכך, מוטב שאמשיך בכל כוחותיי לתרגל ואולי גם אזכה להביא מכאן משהו חדש ובעל משמעות כאשר אפנה לגיור. ככל שתרגלתי ויפאסאנה ולמדתי יהדות הצטיירה לפניי תמונה מופלאה של הקשר והמשותף שיש בין שתי דרכים אלה, שבמבט שטחי נראות שונות ואף מנוגדות. כתבתי הרבה על הקשר הזה והרגשתי שיתכן שזו שליחותי בעולם, להסיר את הדעות הקדומות ו'לגיייר' או לגייס את העזרה שהויפאסאנה מעניקה לטובת דרכי היהדות.

"גם המעטים שהרגישו כמוני, שזה לא מספיק, המשיכו לנהל את חייהם בתוך החברה מתוך תחושה שבעצם אין ברירה, וקיימות שתי אופציות – או לשרוד בגבולות החברה ולהמשיך באיזשהו חיפוש פנימי למרות השקיעה הבלתי נמנעת בערכיה, או פשוט להתייאש"

מבורכת מאין כמותה. אנשים באו למעיין ונסעו, הלילות והימים התחלפו, בבקרים קידמתי את פני הזריחה בעיניים עצומות בתוך האוהל, ולאורך כל היום חשתי את מהלך השמש עד שקיעתה מאחרי גבי ואני עדיין עם עיניים עצומות, מגלה את אוצרות החכמה הפנימית המזומנים לכל אדם אשר ירצה בהם וילמד את הדרך להתבונן אל תוך נפשו. חויתי בשנה זו שלווה ואהבה כה עמוקה, שעד יומי האחרון אהיה אסיר תודה על הזכות לחיות בה באותו מעיין. באותה שנה גם עבדתי כתומך במספר קורסים של ויפאסאנה וכשהם הסתיימו עברתי דרך המרכז לומר שלום להורי, להצטייד במעט אוכל ולחזור למעיין. באותה הזדמנות הצטיידתי גם בספרים."

הלב שנפתח משך את דוד לחקור דתות, וספרי הפילוסופים הוחלפו בספרי הדתות הגדולות. "קראתי הכול, והכול פרח בתוכי. הרגשתי מלא באנרגיה רוחנית גבוהה וחיונית, ובמקביל התחיל בתוכי חיפוש אחר: מה לעשות עם כל הטוב הזה? לאן לנווט אותה? דתות המזרח משכו אותי. התחושה המבורכת של שקט פנימי ויכולת להיות בהווה בלי פרשנות הייתה חדשה וקסומה בעיני ועניין אותי להעמיק בה. קראתי הרבה ספרי בודהיזם וזן וקיווייתי שאוכל בדרך כלשהי להגיע למזרח הרחוק ולתרגל בצורה רצינית ומחייבת יותר, אך בקושי היה לי כסף להחזיק את קיומי המינימלי במעיין וזו נראתה כמשאלת שווא."

בין הדתות הגדולות שלמדת נכחה גם היהדות?

"בתור נער חילוני היחס שלי ליהדות נע בין גיחוך לציניות, חשבתי שזה לא רציני פשוט 'להאמין' במשהו כל כך מיושן ובלתי ניתן להוכחה ועל פיו לנהל את כל חייך. הרגשתי שכל הגישה הדתית מיועדת לאנשים שטחיים שלא מעזים להתמודד עם הסבל האמיתי שיש בחיים.

"הפעם הראשונה שקצת ניסיתי לקרוא מכתבי היהדות הייתה בעקבות תהליך הגיור שאמי עברה בהיותי בן שמונה-עשרה בקיבוץ. היא ניסתה לעניין אותי בדרך הזאת והביאה לי כמה ספרים, אך הם לא עניינו אותי כלל. כעת חזרתי לקרוא בספרים אלה ונגלה לפני עולם חדש. המימד הרוחני העמוק שביהדות הלך ונגלה לעיניי, הרגשתי חיבור חזק לכל סיפורי התורה ונשמתי שתתה בצמא כל מילה בספרי החסידות והמוסר שהגיעו לידי.

המשיכה ליהדות ותרגילי המדיטציה השתלבו או התנגשו?

"הייתי בהתלבטות: חשתי שנפתח בפניי עולם חדש, וקול פנימי עדין ומוחשי קרא לי לא לוותר על האור המיוחד, הזר לי כל כך, שהתגלה לי בספרי הקודש של היהדות; ומצד שני הרגשתי מניסיוני שויפאסאנה שינתה את חיי במובן העמוק ביותר ועלי להקדיש עוד זמן כדי לקבל את מה שאפשר לקבל מהדרך הזו. היו בתוכי שני קולות: אחד אמר 'לישיבה', והשני אמר 'להודו'."

דרכים מתמזגות

בוקר אחד בשהותו בעיר, קיבל דוד טלפון ממשרדו של עורך הדין שטיפל בתביעת ביטוח שלו, בעקבות תאונת דרכים שהיה מעורב בה כמה שנים לפני כן. הוא כמעט שכח מכל העניין ולהפתעתו חיכה לי במשרדו של עורך הדין צ'ק על סך כמה עשרות אלפי שקלים. זה היה הרגע בו הסתיימה ההתלבטות.

הוא קנה כרטיס טיסה ותכנן לוח זמנים קפדני וחסכני למסעו בכך שנרשם מראש לכמה קורסים של ויפאסאנה באזור מסוים בהודו.

"נופיו הודו המדהימים חלפו על פני ונקלטו רק בזווית עיניי שניסיתי לשמור סגורות ככל האפשר כדי להתמקד במטרת – פנימה. הימים שנאלצתי להמתין לפעמים בין קורס לקורס עברו עלי בעיקר בנסיעות ארוכות ברכבת ובקריאה. הרגשתי שבאופן טבעי נשמתי הולכת ומשתחררת מעומס המטענים השליליים שצברתי במשך כל חיי ושאני חווה יותר את האמת על ידי תרגול ויפאסאנה, וככל שזה קורה כך נעשה הדיאלוג הפנימי שלי עם אלוקים טבעי ומתמשך יותר. המשכתי לעיין בספרי היהדות שאיתי וככל שהעמקתי בהם חשתי שהאמונה שלי מתחזקת ושאני נמשך לעזוב את הכול ולחזור בתשובה."

אתה אומר "לחזור בתשובה" למרות שלא היית אז יהודי. הרגשתי שהשעה או האמת דוחקת לחזור בתשובה, או שאי המחויבות להתגייס מאפשר לך לקחת את הזמן?

"משהו בתוכי אמר לי שבבוא הזמן אפנה להתמודד עם האמת

קייטרינג מהדרין לפסח

חדש! חדש!
מהיום ניתן להזמין
באתרנו החדש בכתובת
www.kosherpesachfood.com
מהרו להזמין!

קייטרינג אבי מלכא מזמין אתכם ליהנות מתפריט מגוון ועשיר מבית השפית שושנה מלכא, תוך הקפדה על שירות אדיב, ניקיון וכשרות מהודרת! הניסיון הרב והצוות המיומן דואגים שכל מנה תהפוך לחוויה קולינרית, מעוצבת וטעימה שתמיד תיזכר בלב האורחים.

למהדרין מן המהדרין גלאט חלק בפיקוח הרה"ג **משה נחשוני שליט"א**
ובנוסף, בהשגחת הרה"ח **שלמה הלפרן ת"א** - היודרים לפי מנהג חב"ד

מטבח ולימודי הלכה
אבי מלכא
אירועים

כל המוצרים בהכשר
בד"צ העדה החרדית והרב לנדא
לא שרויה וללא קטניות | משגיח צמוד

להזמנות ולקבלת תפריט: **058-6977038**

www.kosherpesachfood.com בקרו באתרנו החדש: **אפשרות למשלוחים**

בס"ד

אחותי, מה איתך שנה הבאה?

בס"ד פז'ל"ס באוירע קסומע פתחנו באיחוק בשבילך אפרש באוירע חסידיקת ארוממת ואיכותית עם משפחות תורניות

מוזמנות ליצור קשר לקבלת תאריכים לימים הפתוחים שלנו!

טהר עילית
אפרש עם שידות משמחת!

לינוי אישי	עשייה חברתית	אפשרות לתכנית אלול
סדנאות מיוחדות	לפרטים ולהרשמה: ליאור 053-3328863	אפשרויות לשילוב ש"ל

הזמנה

תחרות הסוגיות השנתית
שנת תשע"ח

בחורי ישיבות ואברכים מחמנים להשתתף בתחרות כתיבת הסוגיות השנתית לשנת תשע"ח

גובה הפרסים*:

מקום ראשון	מקום שני	מקום שלישי
5,000 ₪	3,500 ₪	2,500 ₪

3 פרסים נוספים - 500 ₪ כל אחד

בחרו סוגיה בכל נושא ובכל מסכת בש"ס, וסכמו אותה באתר.

לפרטים ולתקנון התחרות: www.betmidrash.org.il
או חפשו ב'גוגל': ויקיסוגיה.

בהמלצת רבנים גדולי תורה שליט"א**

התחרות בחסות:

שא"ג (ולו)
בניה ופיתוח בע"מ

* בכפוף לתקנון המופיע באתר.

** הרב זלמן נחמיה גולדברג, הרב מאיר מאזוז, הרב שלמה עמאר, הרב מרדכי אירבך ועוד (ההסכמות מופיעות באתר).

ויקיסוגיה
יצירה תורנית שיתופית

"עברו עלי שנתיים במזרח הרחוק. השתתפתי בשלושים וחמישה קורסים, מהם קורסים ארוכים של עשרים ושלושים יום. אין דרך לתאר במילים את הברכה שקיבלתי משנתיים אלו. אושר פנימי, הכרת תודה על עצם הקיום ורצון לעשות את כל שביכולתי כדי שאחרים יחוו תחושה זו - הפכו לתחושות היסוד של חיי, גם כאשר על גביהן המשיכו ועוד ממשיכים להופיע משקעים שליליים כאלה ואחרים."

דיר בדילמה

השיא של המסע במזרח היה בסרי-לנקה. דוד התארח אצל משפחה של מודטים אותם הכיר באחד הקורסים בהודו. אחרי קורס של שלושים יום, הם הציעו לו להיכנס למנזר בודהיסטי לא רחוק מעירם. דוד נענה בהתלהבות ולמחרת כבר הגיע למנזר.

"קיבלתי מערה מודרנית פרטית משלי על ראש ההר. המערה הייתה חצובה בהר והייתה בה נורת חשמל, כרו מים בחוף ומיטת בטון. כשיצאתי החוצה נשקף לעיניי נוף מדהים של עמק עם ג'ונגלים עצומים,

שלה בארץ. מכתביי השופעים התלהבות ועידוד לנסות את הטכניקה הזאת, עשו כנראה את שלהם, ומי כמו אמי ידעה איזה שינוי עברתי בחיי והחליטה לנסות גם. בו במקום הרגשתי שזה סימן עבורי לחזור ושעלי להיות עם אמא במהלך הקורס הראשון שלה.

"וכך היה - יומיים לפני שאמא הייתה צריכה לצאת לקורס התקשרתי אליה מטלפון ציבורי סמוך לביתה, זמן לא רב אחרי שנחתתי בארץ, שאלתי לשלומה ואמרתי לה שאני חושב שניפגש בקרוב. אמא, שלא ראתה אותי כבר שנתיים לא יכלה להסתיר את העצב שבשאלתה: 'מתי זה בקרוב?'

"יותר בקרוב ממה שאת חושבת אמא."

"אחרי חמש דקות דפקתי על דלתה. כמובן שגם את תדהמתה ושמחתה היא לא יכלה להסתיר..."

מכת אהבה

דוד ליווה את אמו בסדנה, ונשאר בארץ כמה חודשים. במהלך התקופה הכיר את גיליה, מי שלימים הפכה להיות אשתו, אך הבהיר לה שהוא בעיצומו של מסע המדיטציה שלו ושחזרתו לארץ היא זמנית בלבד. כשחזר ארצה מהודו רכש דוד כרטיס הלוך ושוב פתוח לשנה. היה לו ברור שהוא חוזר לעוד פרק זמן של תירגול. הוא שיתף את גיליה גם במשיכתו ליהדות, והצליח לזהות מצידה שמץ של עניין ופתיחות למרות הדעות הקדומות שהיו לה בתור חילונית.

כעבור זמן מסוים הוא הרגיש שמציה את שהותו בארץ, גיליה ומשפחתו קיבלו זאת כדבר מובן מאליו. דוד נרשם לקורס של שלושים יום בהודו והזמין מקום לאחת הטיסות הקרובות.

"אחרי סיסדרתי את הפרטים האחרונים והתיק כבר היה מאורגן לטיסה, לא נותר לי אלא לגשת לשגרירות היהודית ולחדש את הוויזה."

"אמי גרה אז בתל אביב ונסעתי מבינה לכיוון השגרירות בשעות הצהריים. ירדתי מהאוטובוס בתחנה שליד השגרירות והתחלתי ללכת לכיוונה ואז זה קרה: אני יודע שכל ניסיון שלי לתאר במילים את החוויה שעברתי באותן שניות תחטא לאמת שלעולם תהיה נשגבת מהן, זו הייתה חוויה פנימית לחלוטין ועם זאת עבורי זה היה הדבר המוחשי והברור ביותר שקרה לי מעודי. הלכתי לכיוון השגרירות, לצידו הם וכל ההתנהלות הרגילה של יום בתל אביב ולפתע נכנסה לתוכי ממקום בלתי צפוי ההכרה הוודאית שממש ברגע זה אני חייב לוותר על הנסיעה להודו ולהתחיל את תהליך הגיור ולחזור בתשובה!"

ככה, בכום פתאומי?

"היה זה קול פנימי שכנראה הבשיל בי במשך כל שנות החיפוש בהן התקרבותי מדעתי ושלא מדעתי ליהדות, והקול הזה דיבר בתוכי באהבה אינסופית ממש ואמר לי 'זוהי האמת שאתה מחפש, אין לך מה לחשוש יותר, אני אהיה איתך לאורך כל הדרך ולא אעזוב אותך לעולם'."

"לא היה לי מקום להתלבט או להסס לרגע למשמע אותו קול פשוט בעומק ליבי, הסתובבתי במקום והתחלתי לחזור לכיוון הבית."

"הדרך שארכה חמש דקות באוטובוס נמשכה כחצי שעה ברגל. עברתי על פני שוק הכרמל וראיתי את הסוחרים והקונים. אושר פעם בכל, אותה תחושה של נוראות הוד שאופפת את האדם כאשר הוא מנסה לחשוב על הנצח או על החלל האינסופי, נראתה לי לפתע גם בתוך העולם. השגחת הבורא על כל אחד מהברואים הייתה גלויה לי פתאום בכל מה שראיתי ובעיקר בתוכי, בגילוי של מתנת האמונה שהפעימה בי היענות מוחלטת לקריאה ששמעתי מתוכי. לא עניין אותי כלל ההפסד הכספי של כרטיס הטיסה או מה אני עומד לעשות מחר. ברגע אחד הרגשתי שאני מבין את כל מה שעבר עלי ומוכן לקראת כל מה שעתידי לקרות לי. זו הייתה חוויה חד פעמית בעוצמתה, אך היא מלווה אותי עד היום."

ממעייך למעיין באותו עניין

"חזרתי לבית של אמא והיא הייתה עוד בעבודה. הרגשתי שאני לא יכול לתאר את החוויה שעברתי והשארת לי מכתב קצר על החלטתי להישאר בארץ, תוך תקווה ששמחתה על החלטתי תהיה גדולה יותר מדאגתה על חוסר היציבות של בנה."

"באותו יום חזרתי למעיין שלמרגלות הגלבוע. ידעתי ששם אוכל לשהות כמה ימים בלי מחויבות והוצאות כלשהן, לעכל את מה

"שאלתי את עצמי, ביושבי על סלע גדול ליד המערה, השמיים מלאי הכוכבים מעליי וניחוח הפרחים הטורפיים כנד בנחיריי: מה עוד בן אדם צריך? או במילים אחרות, בשביל מה לחזור לעולם? למה שלא אחיה את שארית חיי באושר הצרוף של התבוננות פנימית הולכת ומעמיקה"

בריכת שחיה טבעית ענקית שהייתה כולה לרשותי וכמה עצים ענקיים עם פרחים בעלי ניחוח טרופי שהיו שתולים בקרבת המערה.

"את דממת המדיטציה הפריעו רק פעמיים ביום קריאות הגונג שהזמין מלמטה לארוחות בוקר וצהריים, ארוחות נפלאות שהכינו משפחות מכפרי האזור שראו בכך זכות לשרת את הנזירים שהקדישו את כל חייהם לתרגול מדיטציה, ובהם גם אני."

"נקבע לי מקום משלי גם בתוך חדר האוכל וכך חייתי בבדידות מושלמת גם בקרב הנזירים המקומיים שממילא לא הבינו את שפתי. הייתי יושב כל היום במערה ולפעמים מטייל מעט ביערות סביב."

הרגשת בגן עדן עלי אדמות?

"לא אחת שאלתי את עצמי, ביושבי על סלע גדול ליד המערה, השמיים מלאי הכוכבים מעליי וניחוח הפרחים הטורפיים כנד בנחיריי: מה עוד בן אדם צריך? או במילים אחרות, בשביל מה לחזור לעולם? למה שלא אחיה את שארית חיי באושר הצרוף של התבוננות פנימית הולכת ומעמיקה בחיק הטבע? למה לחזור לחברה שיש בה תחרות, אילוצים וצביעות כה רבים, כאשר למדתי את השמחה הפנימית וההסתפקות האמיתית בחיי הרוח?"

ובאמת, למה לעשות את זה?

"משהו בי לא היה שלם עם המחשבה הזאת, ידעתי שיש בה הרבה אגואיזם ושהיא תמנע ממני לעשות משהו אחר שאני צריך לעשות ושנשמתי קיבלה לתוכה מספרי היהדות. ועם זאת הסיפוק שחשתי שם היה כמעט מושלם והדילמה הייתה אמיתית."

"אחת לכמה חודשים טלפנתי הביתה. בפעם הבאה שעשיתי זאת, אמי הפתיעה אותי ובישרה לי שהיא נרשמה לקורס הויפאסאנה הראשון

ב"ה

יותר מתוק מחרוסת

ספר אוצרות ההגדה
מתיקות חדשה לליל הסדר!
הביאורים הנפלאים של
הרבי מליובאוויטש זי"ע
מאירים את ליל הסדר
באורה של תורה

60 ₪

כולל משלוח!

מהיר עד הדלת

ספר שני ב 40 ₪

להזמנת הספר במשלוח לביתכם:

03-3745979

המחלקה ללימודי גברים
תכנית ר"מים

מכללה ירושלים
איכות אקדמית תורנית חינוכית
האור לגויים

מסלול מיוחד

תואר אקדמי ותעודת הוראה לבני תורה

למורים בכירים
בוגרי ישיבות
השלמה ל-B.ED
בכל התחומים

בשנת תשע"ט יפתח בע"ה
המחזור השלושה עשר של

תכנית ר"מים

התכנית מיועדת לתלמידי חכמים שהקדישו שנים רבות ללימוד בישיבה גבוהה, המשמשים בהוראה, או מתכוננים לכך. התכנית מקוצרת ומותאמת לרמת הלומדים.

פרטיות

בסיום התכנית יוענק
תואר ראשון אקדמי B.ED
+ תעודת הוראה

לצד ההתמחות בהוראת תושב"ע יש לבחור באחד מהתחומים הנדרשים במוסדות החינוך:

< תנ"ך או מחשבת ישראל
< חינוך מיוחד

< הוראת מתמטיקה - מילגת 2,000 ₪
< הוראת האנגלית - מילגת 2,000 ₪

לפרטים והרשמה:

073-2750688 / 02-6750981

rishumramim@michlalah.edu • www.michlalah.edu

והצלחתם לראות את הדברים בצורה שקולה?

"תשעה חודשים נרדה גיליה בהודו ובמשך כל אותו זמן הייתי מתחת לעץ ליד המעיין. למדתי תורה וישבתי שעות רבות בתרגילי מדיטציה. באותם חודשים הרגשתי אמונה גדולה שדרך כלשהי אנחנו נחזור להיות ביחד, למרות שעל פני השטח זה לא נראה ככה.

"אמונתי נחלשה במקצת כאשר קיבלתי מגיליה מכתב ובו היא ביקשה שלא אצור איתה קשר יותר בשום דרך. היא הסבירה לי שהיא מנסה להמשיך הלאה בחייה ושהמכתב ששלחתי לה באותה תקופה ערער אותה... "עשיתי כבקשתה אבל בליבי התחזקתי בתפילות כל הזמן".

מהכותל אל הצדיק

"ה' זיכה אותי בשיעור מהי תפילה. היו ימים רבים של בכי ואיבוד תקווה ואחריהם ימים של בהירות אמונה, התחזקות והרגשה שאני חייב להיות ראוי לנס ולתקן את כל מה שדרוש תיקון בתוכי. ובסך הכל צמחתי מאוד באותה תקופה.

"גיליה חזרה לארץ. במשך שבועות כתבתי לה מכתב ארוך ושלחתי לה אותו. היא היססה מאוד אם לתת סיכוי נוסף לקשר בינינו. בסופו של דבר עלה בידי לשכנע אותה להיפגש ולדבר. נפגשנו בכותל ודיברנו המון. גיליה שכבר ויתרה על הקשר ניסתה להחזיק בעמדתה שאין לנו סיכוי אבל הסכימה ל'בקשתי האחרונה' שנלך לאחד הצדיקים המוכרים ביותר בארץ שגם היא העריכה אותו מאוד, ואם הוא יגיד שעלינו להיפרד אז נעשה כך ואם לא אז ננסה למצוא את הדרך לחזור, למרות כל הקושי.

"אחרי שבועות מספר נסענו אליו. חיכינו שעה ארוכה בתור וכאשר נכנסנו אליו סיפרנו לו את סיפורנו בקיצור והוא הביט בנו ואמר: 'אתם צריכים להתחתן'. גיליה חשבה כנראה שלא שמעה נכון ונכנסה אליו אחר כך פעם נוספת ביחידות אך הסתבר לה שהיא שמעה את מה ששמעה.

"החלטנו ללכת ליועצת זוגית ובעזרתה ובעזרת ה' יתברך כעבור זמן לא ארוך באנו בברית הנישואין וכיום אנחנו גרים בישוב חשמונאים ומגדלים את ארבע בנותינו בהודיה רבה לקדוש ברוך הוא על החסדים העצומים שעשה עמנו. מזה כמה שנים שהקמנו את עמותת 'מקור חכמה' המאפשרת ליהודים שומרי מצוות לחוות את התהליך העמוק והמבורך של ויפאסאנה בקורסים שבהם נשמרת ההלכה, תוך הקשר רוחני של חסידות ועבודת ה'".

שקרה לי ולתכנן את צעדיי. אחרי שהות של כמה ימים במקום יצרתי קשר עם אולפן הגיור בקיבוץ שדה אליהו הסמוך. באולפן המליצו לי בחום לשקול שוב את החלטתי, ואם אני מרגיש שזה דבר אמיתי, אז לחזור אליהם בעוד כמה חודשים".

התאכזבת?

"ידעתי שזאת התשובה הצפויה לי, אבל לא היו לי שום ספקות לגבי אמיתות כוונותי ולכן פניתי מיד למכון מאיר בירושלים, לשמחתי התקבלתי מיד לכיתת הגיור של המכון.

"עליתי עם התיק והאוהל לירושלים. לא היה לי מקום מגורים ולא מספיק כסף כדי לשהות בין כתלי המכון ולכן התגוררתי במשך כחצי שנה בבית נטוש בליפתא. עשיתי את דרכי בכל יום בבוקר מליפתא למכון מאיר, אחרי טבילת בוקר מקפאיה ומרעננת במעיין שבמקום, ובסוף יום הלימודים חזרה לליפתא".

לא פחדת להיות שם לבד?

"הלילות היו קרים אך בליבי היה חום שהלך וגדל עם כל יום של לימודים והיכרות מעמיקה יותר עם היהדות ועם האמונה. ברחמי הגדולים, ה' שמר על רכושיו וגופי שהיו חשופים לסכנה מתמדת במשך כל אותם חודשים".

"באותה תקופה חידשתי את הקשר עם גיליה. היינו אוהבים ותמימים וחשבנו שהאהבה תנצח הכול, גם אורח חיים של אדם שומר מצוות וחילוני, אך די מהר התברר לנו שהדבר מסובך יותר ממה שחשבנו. עברנו תקופה לא קלה של היסוסים ומשברים בינינו".

סיטואציה מעניינת, אתה עדיין לא יהודי אבל יותר דוס מהיהודייה...

"סיטואציה כואבת. לקראת סוף הגיור הרגשתי שלא אוכל לעשות שקר בנפשי ולהתגיייר מתוך ידיעה שאמשיך לחיות ללא שמירה על כל כללי ההלכה. גיליה הייתה רחוקה עדיין מלעשות צעד ממשי לכיוון היהדות. עכשיו ידעתי שזה מחייב, שעשיתי את כל הדרך הזאת כדי להגיע למקום של מחויבות שרק היא מעניקה למי ששומר מצוות חופש אמיתי. הדבר היה קשה מאוד. הרגשנו אהבה גדולה אבל הבנו שאי אפשר להמשיך יחד והחלטנו להיפרד.

"אחרי מספר חודשים, בערב פסח, בשנת השלושים לחיי, שבוע אחרי שעברתי את שלב הבית דין לגיור, זכיתי לטבול במקווה ולהיכנס בבריתו של אברהם אבינו. השמחה שבי נמהלה בעצב על שגיליה אינה נמצאת בחיי".

סיבוב אחרון

דוד שכר דירה עם שותפים ועבד כחונך לנפגעי נפש בירושלים. אבל לא הצליח לשחרר את גיליה ממחשבותיו. עד שיום אחד נפגשו בשיעור בבית כנסת ישרון. הם חזרו להיות בקשר, גיליה התחילה ללמוד במכון אורה ומשהו בגישתה ליהדות הפך להיות תפוח יותר ככל שלמדה.

"הרגשתי שאני מוכן למחויבות והצעתי לגיליה נישואין. היא אמרה שהיא צריכה עוד זמן לחשוב על כך. גם בגלל דברים שעמדו בינינו וגם בגלל שלא היה לה ברור בכלל שהיא רוצה להיות באורח חיים יהודי מחייב. התשובה לא נעמה לי אבל הבנתי את גיליה וחיכיתי. ככל שחלף הזמן הציפייה הייתה קשה עבור שנינו. הרגשנו מתח וחוסר זרימה ובסופו של דבר בצער עצום החלטנו שוב להיפרד.

"גיליה החליטה לנסוע להודו ואני לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. הרגשתי חיבור כזה גדול אליה ולא הבנתי למה ה' סיבב את העניינים ככה שלא נוכל להיות ביחד. לקחתי שוב את התיק הגדול ואת האוהל ונסעתי שוב למעיין שלמרגלות הגלבוע. בסופו של דבר הבנו שהנסיעה שלה תיתן לנו לראות את הדברים בצורה שקולה ושוה הדבר הטוב ביותר עבורנו".

דרושה להשכרה

במרכז תל אביב

לבנות מדרשת "שושנת אביב" לבעלות תשובה

מבית ראש יהודי

מדרשת שושנת אביב ע"ש שושנה מירון ד"ל

לפרטים: 052-4295255 מוריה

המתנה האידאלית לאפיקומן

עכשיו במארז צבעוני חדש!

8 ספרי סדרת "הגיע הזמן" רק ב- 389 כולל משלוח

האומן 25, ירושלים | לפרטים ורכישה: 02-6791422
www.roschy.org | 052-5665005 | להשיג גם ב-

הודעה חשובה לציבור הנשים לכבוד החג!!!

פנימה

מגזין הנשים המוביל

220 סיבות!

להצטרף דווקא בגיליון ניסן למשפחת פנימה

36 עמ'

בתי האופנה המובילים במגזר

36 עמ'

שלל מתכונים ייחודיים

148 עמ'

מגזין חגיגי ומיוחד

2 מוספים חגיגיים לכבוד חג הפסח!

מתנה למצטרפות - המבצע עד פסח!

תיק טיפוח L'ORÉAL שפתון + עיפרון + קרם ידיים + תיק אישי

או

ספרה החדש של ה'ימימה מזרחי

חובה בכל בית. הצטרפי עכשיו: 8980* או 02-6646001 מקום לכולן

לב של ילדים

תגובה שונה ל'כיסופים למקדש'

אלחנן מן הבאר

יחלו באיסוף חומרים להכנת החדר הנפלא. בני השבט נענו, ובגודל נדיבות ליבם הזדרזו להביא זהב, כסף, תכשיטים, עצים ואבנים יקרות, ואת כל הנצרך לבניית החדר הנפלא.

בתום האיסוף, סיפר להם השליח שמרוב חביבותם המלך ביקש שיבואו בהקדם לארמונו, ורצונו שהם בעצמם יפנו את השטח המיועד לבנייה, כדי להודיע לעיני כל את גודל בגורתם ואהבתם למלך. הוא ציין שעקב הזנחה יש במקום בעיות רבות, ואף חיות רעות התנחלו בו, אך המלך יעזרם להתגבר על כל המכשולים.

האנשים נענו מיד, ואף הציעו, "הבה נשלח כמה מזקנינו, שיבחנו את השטח ונדע לתכנן את צעדינו ביסוד התשתיות ובביעור החיות הרעות". תכף נבחרו כמה זקני משפחות שליחות. הם יצאו מיד לדרך, חדרים תחושת שליחות, ביודעם שאנשי השבט מצפים לשובם.

עברו כמה שבועות, הזקנים שבו וכולם נאספו לשמוע את אשר בפיהם. אחד הזקנים פתח בדברים: "באנו אל ארמון המלך, ומקום נפלא הוא כאשר דיבר השליח, אך לצערנו נוכחנו שהתנתי איננה מעשית. מרוב חובות המקום שורץ חיות רעות מסוכנות ביותר, שכמותן לא ראינו במחוזנו. לדעתי כדאי ביתיים להישאר כאן, ובעתיד לבחון אפשרויות מחדש".

זקן אחר ניגש ופתח בדברים: "כמו שאמר קודמי, התכנית איננה מעשית עקב סכנה. רצוני להוסיף שחובה לוותר על התכנית משום פיקוח נפש, שכן בניית החדר בארמון המלך כרוכה בסכנה, נשכיל אם נוותר על השטח תמורת שלום". בקהל נשמעו לחשושים והסדר הופר. אנשים התקבצו סביב הזקנים ומפיהם נשמעו משפטים שונים "אם כזהו המצב בארמון המלך כנראה שאיננו ראוים לקרבתו, קודם נתקן את דרכינו ואז כל המניעות ייעלמו מעצמן", "אבותינו ואבות אבותינו מעולם לא

עזבו את המחוז הזה, ומדוע שנעזבהו אנחנו?" "רק המלך אמור לזיום ולבנות כזה חדר נפלא, מדוע שירצה, שאנו, האנשים הפשוטים, נבנהו בעצמנו?" "התכנית של החדר כה מסוכנת ואין לנו סיכוי לבנותו כראוי, בכשלוננו נעורר את כעס המלך והוא יענישנו" קרא אחד הזקנים שהיה בעל חוש מעשי יותר.

ואם היה עוד מישהו שלא השתכנע,

קראו כמה אנשים "הרי

רוב מניין ובניין של

זקנינו וגדולינו הכריע

שהדבר אינו מעשי

ואסור לנו לבוא

לארמון המלך".

היו אף קולות

שגרסו "המלך כלל

אינו חפץ בקרבתנו,

רוצה הוא לראות

במתנתו ביד החיות

בשנתנו אותנו".

אט חדרו המשפטים

לליבות האנשים,

ובחמתם פנו אל זקן

השבט ואל השליח והחלו לצעוק: "מדוע זממתם להביא עלינו אסון? וכמעט שרגמם באבנים. כמעט כולם נסחפו באווירה הכללית, ולמעט אחד

עיקול ל'כיסופים למקדש' (התחלתה)
כיל ילדים בלתי מוגבלים...
המלך המלך גדול מאד...
היה את פקידיו...
כאהבתו את נתיניו...
די, אך יותר מכל...
ואהבתו. המלך חש...
לא ידעו להעריך את גודל...
מכל מענק אחר. רק...
באהבה עם משפחותיהם...
עם המלך מכל הלב, שלא לשם דבר.

לפני שנים רבות היה מלך גדול, ששלט על ארצות רבות מאד. לבד מגדולת ממלכתו, היה המלך גדול מאד במידת טובו, ומדריך היה את פקידיו להתנהל בצדק ולהאיר פנים. כאהבתו את נתיניו חפץ להעניק להם מתנות עד בלי די, אך יותר מכל, השתוקק להעניק להם את יידידותו ואהבתו. המלך חש שפקידיו, שרי צבאותיו וסוחריו, לא ידעו להעריך את גודל המתנה הזו, שהיא יקרה מכל מענק אחר. רק האנשים הפשוטים, שחיים באהבה עם משפחותיהם, ידעו להעריך את החברות עם המלך מכל הלב, שלא לשם דבר.

אחרי מחשבות רבות החליט המלך להזמין את האנשים הפשוטים אל אחד האגפים המשובחים שבארמונו, ושם יבנו חדר מיוחד שיהיה מותאם לחלומו הכמוס - להשתעשע איתם, באהבה ואחרונה ורעות. ידע המלך שדווקא האנשים הפשוטים, לב גדול להם, וכשיבוא לשבת בקרבם ישיבו לו אהבה כפל כפליים ולא יהיה קץ לאשרו.

האנשים הפשוטים התגוררו באחד המחוזות הנידחים של הממלכה, שם לא ניכרה השפעת המלך, וטרם יצא שמעו. המלך התלבט אם הם יבינו את משמעות הצעתו, ואם יקל להם לשנות את הרגליהם ולבוא לדורו בקרבתו.

המלך קרא לפגישה במשרדו האישי את איש סודו, שהיה מומחה גדול בהבנת לב האדם, והכיר את שפת האנשים הפשוטים שגרו בקצה הממלכה. אחרי כמה משפטים כלליים, פתח המלך את מגירתו והוציא תרשימים צפופים מלאים בסימונים ובאותיות. מול עיניו התמהות הסביר המלך: "זו התכנית הסודית ביותר שלי, שלקוחה מעמקי ליבי. כאן שרטטתי את התכנית המדויקת של החדר שמיועד לשעשוע הידידות עם האנשים שאני שולח אותך אליהם. רואים כאן את השולחן בגודל המתאים, את המטבח וכליו ואת התפריט המדויק שייצור בינינו קרבה ואהבה. קח את התרשים, שמור עליו היטב כי אין עוד כמותו בעולם, הראהו לחכמים שביניהם, וממנו יבינו כמה גדולה תשוקת לבבי אליהם וימהרו לבוא אליי".

אחרי כמה ימי רכיבה, הגיע השליח אל המחוז הנידח שבו התגוררו האנשים הפשוטים במסגרת שבטית. כבר בכניסתו הוא נוכח שלאנשים הללו יש יכולות חברתיות מיוחדות. הבתים הקטנים היו מסודרים בסדר מופתי, שמחד שומר על גיבוש בין כולם, ומאידך אינו פוגע בפרטיותם. הוא ניגש לאחד הילדים ושאלו "מי כאן המנהיג שלכם? ברצוני למסור לו הודעה חשובה". הילד הפנהו לבית אביו שהשטב בהדגישו שבשבתם מכבדים מאוד את הזקנים. השליח נכנס אל ביתו של זקן השבט, שוחח איתו שעה ארוכה על המלך, גדולתו וגודל יידידותו, ואף הראה לו את התרשימים. זקן השבט התרגש מאד, והבין מיד את גודל העניין. "עוד היום נצא אל כיכר העיר ונכריז את דבריך ברבים!" הכריז.

לפנות ערב, עבר בעיר כרוז שקרא לכולם לשמוע את הודעתו החשובה של זקן השבט. הכרוז הדגיש שאף נשים וטף יבואו לשמוע, כי הודעה זו תשנה את חייהם מן הקצה אל הקצה.

בשעה היעודה הגיעו כולם לכיכר. הזקן עלה על במה גבוהה, ובקהל הושלך הס. פתח ואמר: "יש לי בשורה מיוחדת עבורכם. דעו שהמלך הגדול שממעו יצא בכל העולם דורש את קרבתנו, ומזמין אותנו אליו לבנות לו חדר מיוחד להשתעשע בידידות עמנו. אמנם רובכם לא שמעו על המלך, אך נמצא איתנו שליח המלך והוא יספר לכם עליו ועל תכניתו". הקהל הריע, ואל הבמה עלה השליח, נרגש מקבלת הפנים המכובדת. בדבריו הפליג במעלת המלך הגדול, ובתשוקתו העזה להתקרב באהבה אל השבט. הקהל הגיב בהתלהבות וקרא: "יחי המלך! נעשה ונשמע הכל כדי לזכות בקרבתו!"

השליח נפעם מהענותם ללא תנאי, והציג בפניהם את התרשימים הסודיים של המלך. הוא הוסיף, שהמלך ישמח מאד שבעודם במרחק רב מהארמון,

הזקנים, שהיה בעל לב, לב גדול וטהור, ולשווא ניסה לשאת את דברו, איש מהמבוגרים לא האמין עוד בדברי השליח.

בשולי האסיפה, התגודדו כמה ילדים שהתעניינו בפרטי הוויכוח. אחד מהם לחש "לבי מסרב להאמין בדברי הזקנים. אם המלך פנה מכל עסקיו וקרא לנו לבנות חדר ידידות בארמונו כנראה שאנו ראויים לכך, ואף מסוגלים להילחם בחיות הרעות. אם המלך חפץ בקרבתנו, דבר לא יעמוד בפנינו! הבה נאמין בו, ובאמונתנו בו נזכה שיבוא אלינו לעזרנו, כי אך זה חפצו להגדיל זכותנו!". הילדים הנהנו בהסכמה, אך אחד מהם הקשה, "גם לבי נוטה לדברך, רק איני בטוח שמותר לנו לנהוג כנגד דעת הזקנים, הלא כל יסוד שבטנו הוא בקבלת משמעת הגדולים שבשבט". הילדים נבוכו ולא ידעו מה להחליט.

פני שליח המלך נפלו, בייאשוו עלה על סוסו וטס אל ארמון המלך לדווח על ההתפתחות המאכזבת. המלך שמע את החדשות ופניו התכרכמו. "אכן יש להם סיבות טובות לחשוש מהביאה אל ארמוני, אבל תירוציהם מעידים על חוסר מוכנות פנימי לקרבתך והעדר אמונה באהבתי. כטבעם אין מתאימים מהם לידידותי, אך יצטרכו לעבור דורות עד שיתרגלו לקרבתך. לך אמור להם שישארו במחוזם, ואצפה שבעתיד, הילדים שלב טהור להם, יתעוררו אליי וידרשו את קרבתך מעצמם" לחש המלך בככי.

בימים הבאים כתב המלך תכנית, בה פירט את הדרכים להחזרת ליבם של בני השבט. התכנית נכתבה בדם ליבו של המלך, וכולה נטפה את דמעותיו. היו בה חלקים רבים והיא התפרסה על פני תקופה ארוכה, והיו אף חלקים כואבים, שהיו הכרחיים. המלך גנז את התכנית במגירתו וציפה שיבוא היום המתאים לפתחה.

•••

עברו דורות רבים, ובהם השתנו פני העולם. השליח זקן השבט נפטר ופני העולם, החדר הנפלא של המלך נבנה ונחרב, וצאצאי השבט אף שהו תקופת מה בארמונו, ושמחו בקרבתו. אך המלך הרגיש שאהבתם אינה שלמה ואיננה ממלאה את כל ליבם, ובצערו הסתגר במשרדו הפרטי והורה לא להכניס אליו איש.

תקופה ארוכה התרכז המלך באבלו. עקב פרישתו מעסקי הממלכה החל לשרור חוסר סדר, ופקידיו נגררו להתקוטטויות תדירות. עם הזמן המצב החמיר יותר והממלכה הלכה והתפוררה. מארצות משגשגות ופורחות נותרו ארצות חרבות, ובהן התנחלו חיות רעות רבות, ואף אויבי המלך שבעבר כלל לא העזו להתקרב לאזור, חדרו אל ארמון המלך ועשו בו כבתוך שלהם. הם הגדילו לעשות והתיישבו בשטח המיועד לחדר הנפלא, ובגסותם בזו למלך ולשבט שבחר.

המלך, ממשרדו שברום הארמון, ראה את כל אשר נעשה, והצטער מאד על חורבן ממלכתו וחדרו הנפלא, אך לא אבה לעשות דבר. על אף שכה חפץ להאיר פנים ולהעניק מטובו לאוהביו, כבש את רצונו והתאפק. "האהבה אינה שלימה אם אינה מתעוררת בשווה משני הצדדים" חשב המלך. "מוטב אשתוק ואצפה שצאצאי השבט האהוב עלי יתעוררו מעצמם לשקם את ארמוני ואת החדר הנפלא שלנו. אנסה לעוררם ברמיזים דקים, בסתר ולא בגלוי ככפעם הקודמת, ובכך אֶזְכֶּה אותם שיתעוררו מעצמם לאהבתנו הישנה".

המלך קרא למשרדו את נאמניו הקרובים אליו, וציווה עליהם שלא לעשות כמעשה השליח הראשון, שדיבר בגלוי אל כולם, אלא להתערב בין אנשי השבט ולעוררם ברמיזים שהמלך מחכה ליוזמה שלהם לחזור ולחדש את מלכותו. הוא ידע שבמהלך הנהגותיו כמעט שנכחה מהם תכונת הידידות

העמוקה שאפיינה אותם בראשית דרכם, ויהיה קשה לשכנעם לדרוש את קרבתו אחר שהתרגלו לנרדוד הרחק מארמונו. המלך המליץ לנסות אצל הילדים הרבים שליבם טהור וודאי יפתח לכשייחשפו לאהבת המלך העצומה, ולהם יהיה קל יותר להתרגל לשינוי.

אחרי שיצאו כל הנאמנים, נשאר נאמן אחד במשרד המלך. אם כל הנאמנים היו בחינת קודש, היה נאמן זה בבחינת קודש קדשים. המלך שהכיר במעלתו הייחודית של הנאמן ובעומק הבחנתו, לחש לו "לך אראה את התכנית שכתבתי אחרי סירוב זקני השבט לבוא לארמוני. כדי למנוע את הישנות המקרה, אערער את סמכות הזקנים ואגרום לילדים להתעורר אליי עצמאית, אף שזה יתפרש כחוצפה. עליך מוטל התפקיד להסביר כיצד דווקא חוצפת הילדים היא זו שתחדש את אהבתנו הישנה".

•••

השליחים נאמני המלך יצאו לדרך, ואט אט טפטפו את דבריהם באזני השבט. בגלל שהדברים נאמרו ברמיזה, רבים לא הבינו את משמעותם האמיתית, וחשבו שהם צריכים לחזור לארמון רק כדי להימלט מהחיות הרעות. הם התארגנו בקבוצות, והצליחו להתנחל מחדש בארמון המלך, אבל רובם עדיין לא הבינו את הסיבה האמיתית לכך. כעת השליחים קראו בשפה ברורה יותר: "המלך חפץ בקרבתכם, כל השנים הוא ציפה לידידותכם וככה על ריחוקכם, ובעצם כל מטרת בואכם לארמונו היא לחזור ולבנות את החדר הנפלא שמיחד לידידותכם עם המלך". והיו גם כמה זקנים שהצטרפו לקריאה, אך בגלל שהם לא השתייכו להנהגת הזקנים הממוסדת והשליחים לא היו זקני השבט, רבים מבני השבט פקפקו באמינותם...

באופן מפתיע, צצו ונשמעו שוב אותם משפטים שנאמרו בפעם הקודמת, והפעם הם קיבלו צורה חדשה.

היו רבים שלמרות שהגיעו כבר לארמון המלך, עדיין פחדו מהחיות הרעות ומאויבי המלך שהחזיקו בחדר הנפלא, ולכן טמנו את תכנית חדר הידידות לאחריית הימים, ולאור המצב היו זקנים שגרסו שעדיף אפילו לוותר על החדר ועל אגפים מסוכנים בארמון כדי לחיות בשלום. הייתה גם קבוצה שנימקה זאת באמירה ש"אם זהו המצב בארמון המלך ובחדר הידידות כנראה שאיננו ראויים עדיין לבוא אליו, קודם כל נתקן את דרכינו ואז כל המניעות ייעלמו מעצמן". ו"מרום שנים שכחנו את תכנית החדר, הננו שפלים ובזויים אחרי שנות נודדינו, מי אנו בכלל שנבנה את חדר המלך? נחכה שהמלך בעצמו יבנהו ואנחנו ניכנס אליו רק כשיהיה מוכן" אמרו מנהיגי הזקנים. והמון העם גרס "כבר שנים רבות מאד אבותינו לא התעסקו בבניין החדר, ומדוע שנשנה מנהגם?"

בנוסף לכך, אחרי שנות הריחוק הרבות, זקנים רבים התקשו להתרגל לרעיון של קרבת המלך, והם שכנעו את עצמם ואת זולתם ש"חזון החדר הנפלא הוא כה נשגב; עלינו רק לעמוד מרחוק ולהתמלא מורא מגדולת החדר ונשגבותו. רק כך נתקרב אליו, ואילו כל פעולה מעשית לבניינו מחללת את קדושתו". הם דיברו הרבה על מעלת החדר והכיסופים אליו, אך קשה היה להם להינתק מההתרפקות על החזון ועל הכיסופים ולהתקדם אל מימוש.

השליחים, שכבודם של זקני השבט היה יקר להם, לא ההינו לפעול בגלוי בניגוד לדעתם. הם ניסו בעיקר להשפיע על הילדים להקשיב לליבם ולדרוש את קרבת המלך, ובד בבד להיזהר בכבוד הזקנים. הייתה זו משימה מורכבת ועדינה, והם כמעט התייאשו. באוזניהם הדהד קול בכיו של המלך וזעקתו על אילוצו הזמני להתרחק מחדר הידידות עקב חוסר העניין והניכור שהפגינו כלפיו בני השבט האהובים עליו כל כך.

בצר להם, פנו אל השליח הנאמן הקרוב ביותר למלך, ושאלוהו אם יש תרופה למצב. הנאמן חיך, ואמר: "המלך הבטיח שחדרו ייבנה ברוב כבוד ותפארת, ועלינו להאמין באמונה שלימה שזה יקרה. גם אם כרגע רוב בני השבט אינם מעוניינים בקרבת המלך, הנה קם-לו דור חדש, דור של ילדים בעלי לב טהור, והם יחדשו את קשר האהבה הנפלאה עם המלך".

לא נודע כיצד הסתיים הסיפור. ואולי הדבר תלוי בנו, במעשינו ובלבבנו נכתוב את המשכו וסופו.

•••

"כל איש אשר נשאו ליבו"

"וכל הנשים אשר נשא ליבן אותנה"

"ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב"

"ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו".

"ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך"

"יען אשר היה עם לבבך לבנות בית לשמי, הטיבות כי היה עם לבבך"

"אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא בבית נכון ונישא"

המפגש

המשך בשבוע הבא

שְׂבוּעַת הַיְהוּדִים

הַתּוֹרָה וְשִׁלּוֹ

צוּר: שְׂמֵשׁוּן קוֹסְטוֹבְסְקִי

הַתּוֹעֵב בְּרִיתֵינוּ לְבִית הַדִּין, בְּשָׂהוּא אֹחֲזֵי בְּדוֹ אֶת הַמַּשְׁכֵּל. בְּשָׂהוּמֵנוּ לְהִירֵם סֵפֶר תּוֹרָה וּלְהַשְׁבֵּעַ, בְּמִשְׁכַּח מַעֲוִיָּה לְהַחְזִים אֶת הַמַּשְׁכֵּל. הִירֵם בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין וְהִירֵם אֶת הַתּוֹרָה וְהִירֵם אֶת הַשְׁבֻּעַת הַיְהוּדִים לְבִית הַדִּין.

עֲזָרָה רַחֵם מִזְעֵם. לֹא יֵד שְׂוֹאֵשׁ גֹּזֵל אֶת כְּסָפוֹ, הוּא עוֹד מִעַד לְהַשְׁבֵּעַ לְשִׁמְרוֹ. בְּכַעֲסוֹ הַשְׁלִיךְ אֶת מַשְׁכָּלוֹ שֶׁל בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין עַל הַרְצָפָה.

מַעֲצָמַת הַמַּכָּה נִשְׁפֵּר הַמַּשְׁכֵּל וְדִינֵי זֶהָב נוֹצְצִים הַתּוֹלְדוֹ מִמֶּנּוּ. עֲזָרָה מִהַר לְאֶסְף אוֹתָם, וּבְרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין - שְׁעֵכֶשׁוּ הַתּוֹלְדוֹת הַמַּאֲוִדוֹת לְעֵינֵינוּ כֹּל - אָמַר לוֹ: "אֶסְף, אֶסְרוּ אֶת שְׁלֹךְ אֹתָהּ אוֹסְרוּ."

(עֲלִיפֵי וְקִרְאֵה רַבִּי, פְּלִשְׁתִּי, סִינַי ג')

הַחֲזִירֵת לִינֵנוּ וְאֵינוּ הַמַּמְנֵחִי שְׂוֹאֵה אֶדָם וְשָׂרוֹ. אֲכַל בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין: "הַחֲזִירֵת לִי אֶת הַכֶּסֶף", אָם כֹּן, בּוֹא לְבִית הַדִּין וְהַשְׁבֵּעַ שְׂוֹאֵה רַחֵם לִי אֶת הַכֶּסֶף", אָמַר לוֹ עֲזָרָה. "אֲבוֹא וְאֶשְׁבֵּעַ בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין."

מָה עָשָׂה בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין כִּדֵי שְׂוֹאֵה עֵתוֹ לֹא תִהְיֶה שְׂוֹבֵעַת שְׂוֹאֵה? הוּא לָקַח קִנְיָה-סוֹף עִבְדָּה, שְׂוֹאֵה חִלּוּל מִבְּכֵינִים, וְהִכְנִיס פְּנִימָה אֶת מִתְּנֵי הַדִּינָרִים. לְאַחַר מִכּוֹן סָגַר אֶת הַפֶּתַח וְעָשָׂה מִמֶּנּוּ מַשְׁכֵּל הַלֵּיכָה.

אָמַר לוֹ הַעֲשִׂי. "הַכֶּסֶף יִהְיֶה שְׂמוֹר הַיֵּטֵב. אֶל תּוֹאֵג."

עָבְדוּ הַיְהוּדִים וּבְכֵינֵיהֶם שֶׁל עֲזָרָה שְׂוֹאֵה גְדוּלָּה: הַפֶּתַח הַיְהוּדִים נִהְיֶה כְּלוֹה. כָּלֵם שְׂוֹאֵה הַתּוֹרָה וְהַחֲזִירֵת לְבִית הַדִּין.

הַלֵּךְ עֲזָרָה אֶל בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין וְאָמַר לוֹ: "בְּשִׁעֲרָה שׂוֹבָה בְּתֵי עוֹמְדוֹת הַתּוֹרָה, וְעַלְשׁוֹ אֵינוּ זִמְזָמָה לְמִתְּנֵי הַדִּינָרִים שְׁלִיפֵי."

הַיֵּטֵב בּוֹ בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין בְּמִשְׁכַּח שֶׁל תּוֹמְרוֹ וְאָמַר לוֹ: "עַל מָה אֹתָהּ מְדַבְּרִים? הַלּוֹא כָּכָה הַחֲזִירֵת לִי אֶת הַכֶּסֶף?"

עֲזָרָה נִחְרַד. "אֵינוּ וְאֲבוֹנוֹ, אֲעַמֵּם בְּכָאֵב גְּדוֹל. מִתֵּי הַחֲזִירֵת לִי אֶת הַכֶּסֶף?"

"אֵינוּ מְדַאֵג, אָמַר עֲזָרָה לְאִשְׁתּוֹ. "סוֹף-סוֹף הַצְּלִחְנוּ לְחִסָּף מֵאֵה דִינָרֵי זֶהָב, שְׂוֹעֲזוֹתֵם נוֹכַח לְחַתּוֹ אֶת בְּתוּמוֹ הַאֲהוּבָה. אֲכַל אֵינוּ חוֹשֵׁשׁ שְׂוֹאֵה יִגְדֵב מֵאִתּוֹנוֹ."

"יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן", אָמַרְהָ הָאִשָּׁה. "לִידְנוּ גַּר הַעֲשִׂי בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין. בְּכֵינֵינוּ יֵשׁ חֹדֵר כְּסָפוֹת נִעוֹל הַיֵּטֵב. בְּמִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ לְשִׁמְרוֹ עַל כְּסָפֵנוּ."

"רַעֲיוֹן מִצְּדִיק", קִרְא עֲזָרָה. "בְּרִיתֵנוּ לְבִית הַדִּין הוּא אֶדָם יִשָּׂר וְהַגּוֹן. אֲעֲשֶׂה כְּעֲצוּתְךָ."

לְמִתְּנֵי הַלֵּךְ עֲזָרָה לְבִית הַדִּין וְכַעֲשֵׂה מִמֶּנּוּ לְשִׁמְרוֹ בְּעֵבְרוֹ אֶת מִתְּנֵי הַדִּינָרִים. "בְּשִׁמְרוֹתֵהָ רַבָּה",

דרך מתוקה בעבודת ה' (א)

שאלו לבעל שם טוב מהו עיקר העבודה. שהלא אנו יודעים ואבותינו סיפרו לנו שבימים קדמונים היו אנשי מעשה מתענים משבת לשבת, ואתם בטלתם את הדבר הזה, שאמרתם שכל אדם שהוא מתענה עתיד ליתן את הדין שנקרא חוטא, שמענה את נפשו, על כן הגידו נא לנו מהו עיקר העבודה.

והשיב להם הבעש"ט: אני באתי לעולם הזה להראות דרך אחר, והוא שיראה האדם להמשיך על עצמו שלושה דברים הללו, היינו אהבת ה' יתברך ואהבת ישראל ואהבת התורה, ואין צריך לעשות סיגופים.

בוצינא דנהורא יח, ד

דברי הבעל שם טוב הקדוש עמוקים, ונוגעים בשאלה מרכזית ביותר בעבודת ה', "עיקר העבודה" כלשון השואלים. השבוע נעסוק בהבנת דברי הבעל שם טוב הקדוש, ובשבוע הבא נמשיך ונבאר את השייכות המיוחדת שלהם לדורנו.

הקדמונים הדריכו להתענות כתיקון לחטאים, וכך נהגו הבאים להתקדש בעבודת ה'. אנשי מעשה היו מתענים משבת לשבת, ורבים נוספים היו מתענים ומסתגפים בימי שני וחמישי ובזמנים שונים. צריך להבין איך נעלם הצורך בסיגופים. אם סיגופים הם הדרך לכפרה, אז כיצד האהבות מחליפות אותם? מהו הרעיון הפנימי העומד ביסוד דברי הבעש"ט – מהו ההיגיון שמאפשר להחליף את הייסורים באהבות?

כשאדם עובר חוויה קשה, אסור לו להתעלם ממנה ולהדחיק אותה. הוא צריך לחוש את החוויה, לעבד אותה ולתקן אותה. הנפש שלו כאובה, והתעלמות מכך לא תעלים את הכאב הפנימי. ובסופו של דבר הוא יתפרץ בדרך של כעסים, דכאוונות ואפילו כאבים פיזיים. במקרה של חטא – מלבד עצם החזרה בתשובה, ישנו צורך בכאב של הנשמה על החטא שהאדם נכשל בו. הכאב נותן את המקום הנדרש לתחושה הטבעית של הנשמה, שהיא צער על החטא.

כשאדם חוטא ואינו כאוב על כך, הנשמה שלו בעצם חנוקה ומושקת, והוא דומה לחולה שאינו מרגיש כאב על החולי שהולך ומתפתח בגופו. הכאב על החטא הוא תיקון לנשמה, והוא שמאפשר לה להאיר בהמשך. בנוסף, הכאב מעמיק את החרטה על החטא, שהרי חרטה אינה עניין שכלי אלא רגשי, וכשהכאב נלווה לחרטה היא מתחזקת, והאדם נעשה יותר ויותר רחוק מהחטא.

זו הייתה מטרתן של התעניות והסיגופים – לחזק את הכאב הזה, ולהרחיק את האדם מהחטא יותר ויותר, עד כדי מאיסה וסלידה מהחטא. התעניות והסיגופים לא היו מטרה בפני עצמה, אלא אמצעי לשיקום האדם מהחטא ולביסוסו במקום רוחני שונה לחלוטין, עם רצונות חדשים וטהורים. שלב ראשון של התנתקות והתנתקות מהחטא, לקראת שלב שני של התקדמות בשמחה ובאופטימיות.

דא עקא, במציאות כזו, עלול להיווצר מצב שבו הכאב מקבל חשיבות עצמית מוגזמת ונעשה לתחושה המרכזית של האדם. ואז הנשמה כבר אינה מתרוממת על ידי הכאב, אלא להיפך: היא מתבוססת בו, האמונה היסודית באהבת ה' אל האדם מתערערת ועבודת ה' כולה נחווית כשליילית ח"ו, וממילא כמים הפנים לפנים – קשה לאדם להתחזק באהבת ה' ולמצוא כוחות לעובדו.

הבעל שם טוב מלמד שבמצב כזה יש להחליף את הכאב בעבודה מתוקה של אהבה, שתפעל את פעולת התשובה וההתחדשות בצורה טובה ומתאימה יותר. הבעל שם טוב הופיע לאחור תקופה קשה מאוד, שבה מנת הייסורים של הגלות כבר הוגדשה מאוד, ובמיוחד בפרעות גשמיות בת"ח ות"ט, ובפרעות רוחניות של משיחיות שקר שהביאה לאכזבה מרה בקרב בית ישראל. הוא היה שליח ה' לומר שכבר הצטערנו די, ומעתה הסיגופים אינם מרוממים אלא להיפך. ולכן כבר "ואין צריך לעשות סיגופים".

הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים הובילו הארה חדשה של עבודת ה' באהבה ושמחה, כהכנה לגאולה. הם החזירו עטרה ליושנה, וקישרו את כנסת ישראל לה' יתברך בקשר של דוד ורעיה שבו יש ממד של הדדיות – לא רק "בנים אתם לה' אלקיכם" (דברים יד, א), אלא גם "אחתי רעיתי יונתי תמתי" (שיר השירים ה, ב). הרעיה נקראת להיות פעילה – "השמיעני את קולך" (שם ב, יד), ולא רק לציית לדברו של הדוד. ובשביל להיות פעילה, היא מוכרחה להבעיר בקרבה את אש האהבה.

שיהיה לנו מתוק

הרב יצחק לוי

נשיא אגודת ידידי החמ"ד

כמה יפה, כמה נאה, כמה מרחיב את הלב ומרומם את הרוח לראות את רכבות תלמידי החמ"ד היקרים עוסקים בתורה לשמה.

התלמידים יושבים בהפסקות ולומדים במשך כל השנה הלכות ברמב"ם או משננים משניות. לא רק ב"יום לימוד תורה" אלא כל השנה.

כמה מתוקה התורה הזאת, הבאה מתוך רצון ואהבה גדולה לתורה.

"הנחמ"דים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים". כשחז"ל תקנו לברך בכל יום את ברכות התורה, הם תקנו לברך שלוש ברכות, בשונה משאר המצוות שאנו מברכים עליהן ברכה אחת בלבד. הברכה הראשונה היא ברכת המצווה: "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו...", הברכה השלישית היא על נתינת התורה לעם ישראל: "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", ואילו הברכה האמצעית היא ברכה מיוחדת במינה שלא מצאנו כמותה בכל הברכות: "והערב נא... את דברי תורתך בפנינו". אנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא שדברי התורה שנלמד יהיו ערבים בפנינו, מתוקים ומשמחים, "פקודי ה' ישרים משמחי לב".

ציון "יום לימוד תורה" בחמ"ד, איתו בחרו השבוע לפתוח את שבוע החמ"ד השנתי, המהווה שיא שנתי של פעילות, בא לציין את חשיבות לימוד התורה וגם את השמחה והערבות שאנו מרגישים כשאנחנו לומדים תורה.

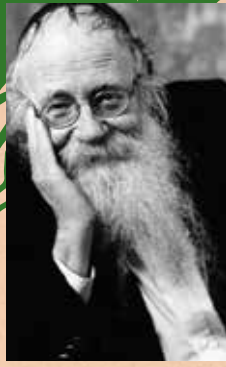
כל ילדי החמ"ד בכל אתר ואתר מתחברים לשמחת לימוד התורה. חווית לימוד התורה לשמה, לא לשם ציון או מבחן, רושמת את רישומה בנפש התלמיד. אותה הרגשת מתיקות של לימוד תורה תלווה אותו כל חייו, הוא יקבע עתים ויהיה מחובר ללימוד.

לימוד התורה של כל השנה מלווה בימי לימוד משותפים עם הוריהם "אבות ובנים", ועם תלמידי ישיבות ואברכים הבאים ללמוד עם התלמידים.

חידונים מחוויים נערכים בבתי הספר, וגם חידונים ארציים בהם מתארחים מלבד הורי התלמידים, גם רבנים ואישי חינוך הפוגשים את הלומדים, מברכים ומעודדים אותם להמשיך בהתמדה בלימוד התורה.

אנו עדים למהפכה המתרחשת לנגד עינינו בין כתלי בתי הספר של החמ"ד. השינוי הזה עדיין לא הגיע לכל בתי הספר, ועדיין המלאכה רבה. אין אנו בני חורין להבטל ממנה, ואכן מערכת החמ"ד אינה בטלה ממנה. עלינו לעשות מאמץ ולהגיע לעוד בתי ספר. משימתם של מנהלי ומורי בתי הספר גדולה וקדושה, להמשיך בתנופה את הנעשה ולהרחיב אהלים כדי להאריך את לימוד התורה לתלמידיהם.

"ויהי נועם ה' א-לוהינו עלינו ומעשי ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו".

הרב עדין אבן ישראל (שטיינדנץ)

על אקליפטוס ליד עזתה

הסידור עשוי כתפילה כל ישראל ולכן הכרחי שתפגוש בו חלקים שאינם נוגעים כך. בתפילת יום-כיפור, למשל, יש רשימה ארוכה של 'על חטא', ואין מישהו שמסוגל לעשות את כל החטאים, זה פשוט לא יוצא.

גם במניין תרי"ג המצוות יש מצוות שלא כל אחד יכול לעשותן. יש מצוות לגברים ומצוות לנשים, וגם אם אני לא מלך או כהן, אז יש מצוות נוספות שאינן שייכות אליי - אך מכלול המצוות שייך לכלל ישראל; יש דברים מסוימים שמתאימים לאלה ולא לאלה, אך רק כאשר כל אחד עושה את החלק שלו, התמונה מושלמת.

באותו אופן בתפילה: יש סידור גדול, וחלק מהדברים נועדו בשביל כלל ישראל. כלל ישראל מורכב מכל מיני סוגים של אנשים, ולא הכול שייך לכולם. יש דברים שאני קורא אותם וגם מבין מה הם אומרים אבל הם לא מדברים אליי, ויש דברים אחרים שאני אומר ומאזנה שהיא סיבה ליכי הומה. זה קורה בכל מיני תחומים - יש דברים שזכרתי אותם בעל פה כמעט בפעם הראשונה שראיתי אותם, ויש דברים שגם אחרי שנים לא זכרתי. זה לא עניין של סיבוך, אלא של השאלה כמה הדבר מדבר אל ליבי. לפעמים יש תפילה בסידור שבגלל נטיית הנפש שלי היא יותר מדברת אליי, ולכן אני אומר אותה יותר בכוונת הלב. כוונת הלב איננה רק להגיד את מה שכתוב, אלא גם להזדהות. לפעמים זה יוצא לבר, ספונטנית, קורה שאדם אומר קטע ואף פעם זה לא דיבר אליו, ויום אחד זה קופץ אליו ויוצא.

מסופר על צדיק שאיחר פעם לתפילה. שאלו אותו מה קרה, והוא ענה שכאשר פקח את עיניו וראו להגיד "מודה אני", הוא התחיל לחשוב מי זה "אני" ומה זה "לפניך", ונתקע בזה כמה שעות. הוא אמר "מודה אני" כמה אלפי פעמים קודם לכן, וידע מה הוא אומר בפעמים הקודמות, אבל זה לא פגע בנקודה, והפעם זה פגע.

פעם נקעתי את הרגל, נתקעתי בבית ולא יכולתי לזוז, אז התפללתי לבד. הגעתי לאיזה מזמור תהלים ובאותה שעה היה לי ריגוש גדול, פשוט בכיתי, וזה לא קורה לי הרבה. אני זוכר איזה מזמור זה היה, קראתי אותו כבר כמה אלפי פעמים לפני כן, וגם בפעם אחרי כן זה לא קרה. באותה הפעם זה נגע בי.

לכוון בתפילה, זה לא דבר שקורה רק באופן בלתי רצוני; זו עבודה שאדם מחפש בתוך התפילה שיהיה רגע אחד שהוא מגיע לנקודה שמעבר להבנה. לא רק להבין את המילים, אלא בנקודה אחת בתוך הרצף הזה אדם דוחף את עצמו לחפש את הנקודה שבה הוא יכול לומר איזה דבר באופן אחר.

לכוון זה לא רק שהראש והעיניים יהיו שותפים לתפילה, אלא שגם הלב ייכנס פנימה. צריך שהפה והלב יהיו שווים בתפילה שהיא תהיה בבחינה של "לך אמר ליבי". אם זה

פעם אחת ויחידה לא ירו באקדח
באמצע התפילה באיטליה < הוא איחר
לתפילה בגלל משפט אחד שתקע
אותו לכמה שעות < תיזוהרו לא לנקוע
את הרגל, אתם עלולים לבכות < ומה
גרם לרבי להבין שגם מילה אחת זה
יותר מדי? <

מנסה להגיד את התפילה הזאת חמש מאות פעם, והוא שואל האם הייתה פה אמירה או לא, האם התקדמתי?

אדם יכול להגיע להזדהות, השאלה באיזו רמה, באיזה מתח. יש סיפור על יהודי איטלקי שהיה מתרגש מאוד בתפילה. אז מינו מישהו שהיה יורה באקדח בכל פעם שהוא התרגש כדי להוריד אותו חזרה לקרקע. יום אחד הייתה איזו מהומה בחוץ, אז היורה באקדח הלך לראות מה קורה, והאיש ההוא המשיך להתפלל. כשהוא חזר הוא מצא אותו מת. הוא לא זעזע אותו ברגע הנכון. בינתיים, אני לא מדבר איתכם על כוונות כאלו, של "נפשי יצאה בדברו".

יש סיפור על הרב מאבריטש שבאוקראינה, שהישוב 'כת עין' נקרא על שם ספרו. הוא התפלל לקדוש ברוך הוא שיזכה אותו להגיד תפילה אחת שלמה כמו שצריך. ואז הוא הבין שזו בקשה גדולה מדי. אז הוא ביקש שיזכה להגיד ברכה אחת וגילה שגם זה יותר מדי. לאחר שהגיע לארץ, "אורא דארץ ישראל מחכים", הוא הבין שלהגיד מילה אחת זה יותר מדי. הוא היה בעל מדרגה והבין - כוונה של מילה אחת מהי, יש דרגות כאלו.

בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

קורה ספונטנית בלי שום נסיון ליצור את זה - זה דבר יפה, אבל ברוב המקרים זה לא כך.

אנחנו מתפללים שלש תפילות ביום, כדי שהתפילות לא יהפכו להיות הרגל בלבד - אדם צריך לחפש איפה הנקודה שהוא יוצא מגדר השגרה. לא מדובר פה בהכרח בכוונות של מעלה. **ראיתי כבר אנשים שאומרים תהלים - בין שהם מבינים אותם ובין שלא - ובוכים באמת בדמעות שלישי.** כשיש לאדם כאב גדול הוא בוכה; אם הוא לא במצב כזה, אז הוא מחפש איפה הוא יוצא מגדר הפסיבי, מהגדר שבו הסידור עובר לידו, לנקודה של מפגש חי עם הסידור.

פעם חייתי לאוטובוס באזור עזתה, כך פעם קראו לנתיבות, והייתה לי שם התרגשות מקטע מ'מודים דרבנן'. למה קוראים ל'מודים דרבנן' כך? לא מפני שזה מדרבנן ולא מדאורייתא אלא מפני שהברכה היא קיבוץ של דעות החכמים בעניין. אחת הנוסחאות הקצרות שיש בברכה היא: "מודים אנחנו לך על שאנחנו מודים לך", חשבתי על הכוונה של זה - שאנחנו מודים על עצם האפשרות להודות; שגם כאשר אדם נמצא בצרות, עדיין הוא מסוגל להגיד תודה לה'. לא תמיד זה דבר פשוט וקל, ובכל זאת אדם מצליח להודות על החסד. זו לא הודאה על משהו מסויים, אלא על עצם האפשרות להודות.

חייתי לאוטובוס וחשבתי על הדבר הזה והייתה לי התפעמות הלב, אז ישבתי וחרטתי על איזה אקליפטוס: "מודים אנחנו לך על שאנחנו מודים לך".

כל העניין של ברכות ושול ברכות ושול ברכות רבות נוספות, נועד בשביל הדברים הללו. לולי זה, העולם שלנו היה עולם של טמטום. מה זאת אומרת? זה היה עולם שבו, בסך הכול, אנחנו עושה מעשים כמו כל בהמה - אוכלים, שותים, מתרחצים והולכים לישון. אני לא רואה את העז אומרת ברכה לפני האכילה, אבל אנחנו בני אדם, ובתור בני אדם מה אנחנו עושים? אנחנו מודים. **זה מה שאברהם אבינו עשה כשהוא הכניס אורחים - שזאת הייתה כפייה דתית ממש - אחרי שאנשים אכלו אצלו, הם לא אמרו תודה רבה לה', אז הוא אמר להם אולי תגידו לו?**

כשמישהו נותן לי משהו לאכול, אם גדלתי בבית מנומס, אני אומר לו תודה רבה. באותו אופן בדיוק, אם גדלתי בבית מנומס אני אמור להגיד לה' תודה רבה. מה ה' אלוך שואל מעמך? להיות בדומה לשור - "ידע שור קונהו" - כמו שלשור יש איזה הכרה של מי נתן לו את האוכל, האדם צריך להיות לפחות באותה דרגה.

לפעמים אני רואה אנשים שאומרים 'בבקשה' ו'תודה', ואני חושב לעצמי אולי גם לקדוש ברוך הוא מגיעה תודה. לא שאדם יודע שכתוב בשלחן ערוך שיש חובה לברך, לדעת שיש חובה זה דבר אחר, אלא שמתעוררת במישהו הכרת טובה על מה שהוא מקבל ויש לו רצון להגיד תודה לה' - על הלחם, על התפוח אדמה או על שנתן לי פרח עם ריח נעים.

כל אחד קם בבוקר ואומר את התפילה, ואדם יכול להחליט שהוא מנסה לכוון ליבו לתפילה, לא את כל התפילה אלא שורה אחת. **אי אפשר לצפות שבכל נקודה ונקודה שמדפדפים בדפי הסדור תהיה התלהבות, אולם העבודה בתפילה היא הנסיון לחפש איזושהי נקודת מגע, נקודת הזדהות.**

בקריאת שמע שעל המיטה, בחלק מהנוסחאות אומרים: "הריני מוחל לכל מי שחטא כנגדי". יכול להיות איזה יום שכעסתי על מישהו כעס גדול, ואני מנסה לקרוא את התפילה הזאת ולהתכוון אליה. לפעמים זה יכול להיות מאוד קשה, ואז אדם יושב עם עצמי וחושב - כעסתי על מישהו הוא ממש שיגע אותי, אני צריך לסלוח לו או לא? אדם עלול למצוא את עצמו

*נְשִׁילֵחְנוּךְ: שֵׁם, זִי

סְטוּדֵנְטִים הַלּוֹמְדִים הוֹרָאָה מִתּוֹךְ תוֹדַעַת הַשְּׁלִיחוֹת, לְחַנּוּךְ אֶת יוֹר הַמְּחַר.

חינוך בתודעת שליחות זה הרצוג!

יותר גמישות במערכת הלימודים

פחות ימי לימוד בשבוע

תנ"ך | תושב"ע | מחשבת ישראל | לשון | לימודי א"י | ספרות | היסטוריה | מדעי הטבע | מתמטיקה | מדעי המחשב | גיאוגרפיה - אדם וסביבה | אזרחות | חינוך מיוחד | אנגלית | תקשורת

לימודים חיים ומלגות למצטיינים*

הסעות מכל רחבי הארץ

שנה ראשונה חיים*

יום היכרות:
י"א באייר
26.4.18
(הרשמה מראש חובה)

הרצוג. לדעת. לחנוך.

לפרטים: 02-9937337 או פנו בדוא"ל: rishum@herzog.ac.il

* בהתאם לתנאי הובאות

Brilliant&co

מה הבעיה בגידול שיער ארוך לבנים?

בגידול שיער ארוך עלולה להיות גם בעיה הלכתית בהנחת תפילין של ראש, אבל נדמה לי שלא לפרט הזה התכוונה שאלתך. השאלה היא תרבותית - ולכן, האם יש בעיה שאדם יחבוש, במקום כיפה, כובע קש צבעוני בצורת מגדל אייפל? התשובה היא שאם נסתכל על סעיפים מוגדרים בשולחן ערוך לא נמצא כל בעיה, ובכל זאת כל אחד מבין שזוהי התנהגות משונה שמבטאת הלך רוח שצריך בדיקה. גם שיער ארוך מבטא הלך רוח כזה, ומדורי דורות לא מצינו שאצל יראי שמיים תהיה שאלה כזו חוץ מדמויות כמו הרב הנזיר, מפני שהיה פשוט שיש הבדל בין גברים ונשים בנושא השיער. גידול השיער היה סימן מובהק של האישה, כמאמר הפסוק "שערך כעדר העזים שגלשו מהר גלעד". צריך לבדוק מה המניעים שגורמים לאיש לרצות להיראות כמו אישה. יתכן שאצל אנשים מסוימים, כיון שהדבר קצת נפוץ במקומות מסוימים, הוא יבוא בתור העדפה תמימה. אבל כתרבות, בודאי שיש בכך הבעה של פריצת גבולות, שמציבה סימן שאלה על המניעים שלה.

מה המקום של רב בחיי?

אם אתה יודע את כל התורה כולה, וכל השאלות הקשות של מהלך החיים שלך ושל סביבתך נפשטות לך מעומק כבשונה של התורה, כנראה שיש מקום לשאלה זו.

למרבית הפרדוקס, דווקא ענקי עולם ששאלות רבות מגיעות לשולחנם, מרגישים צורך עצום שיהיה להם רב. מפני שלעולם אי אפשר להימלט מן הספק ומכובד האחריות של שיקול דעת בשאלות שהחיים מביאים לפנינו. אבל מי שלא יודע את התורה כולה זקוק לרב כדי שהתורה תדריך את חייו. זוהי ההדרכה האמיתית שבה אנו חפצים ואין לנו בלתה דעת אמיתית, מוסר אמיתי ויושר אמיתי. אנחנו זקוקים להנחיה אלוהית שתורה את דרכנו על כל צעד ושעל.

כל ימי גדלתי בין החכמים וראיתי עד כמה הגדולים היו צריכים לרבותיהם שיאירו את עיניהם מהו רצון ה' באמת, ומה נענה אנחנו, אווהי הקיר?

איך אפשר להוכיח ליהודים אחרים שה' הוא האלוקים?

האם היית מוכן שאנשים אחרים יוכיחו לך את דעותיהם, או שעצם המעמד היה גורם לך להתגונן, ואולי אף לתקוף? אנשים בדרך כלל לא רוצים ש"יוכיחו להם". מעבר לכך, הניסיון להוכיח מלמד שבמקום לגדול בעצמנו, אנחנו נעשים תלתיים בשאלה עד כמה נפעל על אחרים. זו לא הדרך הנכונה. השאלה האמיתית היא עד כמה אנחנו נפתחים, מעמיקים ומתרוממים אל האור שלמעלה מכל גבול וגדר, הטוב שלמעלה מכל המגבלות של העולם הזה, כך שהמילים "ה' הוא האלוקים" יאירו בקרבנו.

ככל שהדברים מאירים בנו יותר, אנחנו זוכים להאיר אותם ולא להוכיח אותם גם לאחרים; וכשאנחנו מאירים, סביבתנו רוצה מעצמה ליהנות גם היא מן האור.

ברחוב ויצמן 38 כבר שדרגו את עבודת ה'

1,200 קוראי 'קרוב אליך' מקבלים כל שבוע
10 עלונים עד הבית ומחלקים לחברים

מעוניינים גם אתם? הזדרזו להרשם!

בהשתתפות של 18 ש"ח לחודש בלבד!

שלחו הודעה ל 052-4061065 או מייל ל Info@qarov.org

ללמוד במקום שאלה חמה

ישיבה תיכונית "לב חדש" שילה
ישיבה תורנית בראשות הרב ארליה הראל

	משאירים את הבית הפרטי כמקום מרכזי ולומדים במסגרת פנימייתית-חלקית	
	לוקחים אחריות ומקבלים חירות תוך הקשבה ללב ולרצון של כל אחד מהתלמידים	
	מצטיינים בלימודים במגוון מסלולים ומגמות	
	מציבים את עבודת ה' במרכז ומפתחים את עולם הרגש והנשמה באווירה חסידית	

הרשמה לראיונות דרך האתר,
בדוא"ל או במזכירות הישיבה

ההרשמה למחזור ג - חשיטת בעיני
יום ראיונות
אחרון
יום שני ג' ניסן
19.3.18
ההרשמה חובה

